

Forellen in de Ardennen

Blijspel in drie bedrijven.
(Met Amanda)

Ingrid Vloemans

Ingrid Vloemans
Beemdenstraat 17
2300 Turnhout
E-mail: ingridvloemans@telenet.be
gsm: 0495/64 11 55

Uitgegeven bij ALMO B.V.B.A.
Auteursbureau
Tel: 03/260 68 10
E-mail: info@almo.be

●Korte inhoud.

Een vertegenwoordiger komt met zijn jonge maîtresse bij toeval in hetzelfde hotelletje terecht als zijn vrouw met haar aanbidder. De wettige echtgenote van deze laatste komt haar man verrassen... Een ander echtpaar met een dochter, waarvan de man ongewild kennis maakt met eerdergenoemde personen, verblijft ook in het hotel. Barman en kamermeisje kijken toe...

Hoe moet het nu?

Personages: 6 dames en 4 heren

THEOFIEL VAN VOREN:	veertiger, ouderwets gekleed, onverzorgd, gehuwd met Clementine Vervoort
SIMONE CARPENTIER:	jong, naïef, sexy en uitdagend. Vriendin van Theofiel Van Voren
CLEMENTINE VERVOORT:	ongeveer veertig, klassiek type. Gehuwd met Theofiel Van Voren
GERARD VANDERPLAS:	showman, doet zich heel zelfzeker voor. Vriend van Clementine Vervoort. Gehuwd met Hélène.
RECEPTIONIST:	correcte man, beleefd en vriendelijk.
EVELYNE:	hulp in het hotel, zeer verzorgd.
ODETTE VAN GOODERINGEN:	ongeveer vijfenveertig, simpele volkswrouw, triestig gekleed. Nerveus. Gehuwd met Armand.
ARMAND VAN GOODERINGEN:	man van Odette. Type "sul".
AMANDA VAN GOODERINGEN:	Achttienjarige dochter van Odette en Armand. Spontaan jong meisje. Een beetje arrogant.
HELENE VANDERPLAS:	vrouw van Gerard Vanderplas. Heel sjiek type! "Vrouw van de wereld"

Mogelijkheden:

In het **originele stuk** heeft de familie Van Gooderingen een zoon; AMANDA wordt dan AMEDE.

Dus: **5 dames en 5 heren**

Indien nodig kan de receptionist ook door een vrouwelijk acteur worden vervangen, mits een kleine aanpassing.

Dus: **7 dames en 3 heren**

Rekwisieten

SIMONE CARPENTIER:	koffer, tijdschrift, spiegelkje in handtas.
THEOFIEL VAN VOREN:	koffer, reisfolder, sigaretten, schrijfgerief, creditkaart.
CLEMENTINE VAN VOREN:	koffer.
GERARD VANDERPLAS:	natte jas, koffer, creditkaart, folder.
HELENE VANDERPLAS:	koffer, lingerie, folder, naamkaartje.
ARMAND VAN GOODERINGEN:	koffers, verrekijker, schepnet, fototoestel, vislijn, pet, bril, forellen.
KEUKEN:	alles om de ontbijttafel te dekken.
RECEPTIONIST:	plooibed.
RECEPTIE:	drankjes, sleutels, telefoon, folders, radio, tijdschriften, kranten, PC.
AMANDA VANGOODERINGE:	autosleutels.

Beschrijving decor:

Links vooraan:	dubbel bankstel en salontafeltje.
Linkse zijwand:	Buitendeur.
Rechts vooraan:	Twee tafeltjes voor twee personen, één tafeltje voor drie personen.
Rechtse zijwand:	Keukendeur. Ingang naar het restaurant.
Achterwand:	Receptie/bar schuin in de hoek. Daarnaast trap.
Midden achter:	Tegen de muur, kapstok en plant. Aan de wand een bord met als opschrift "Hotel au pure nature".

EERSTE BEDRIJF

(Wanneer het doek opgaat, bevinden enkel de receptionist en Evelyne zich op het toneel. Zeer zachte muziek op de achtergrond.)

- RECEPTIONIST: *(Staat achter de receptie die ook als bar dienstdoet.)*
- EVELYNE: *(Staat naast de receptionist. Heeft een dienblad met glazen en schikt deze terug op de schabben tegen de muur. Neuriet zacht met de muziek mee. Zet de muziek bij het binnenkomen van Theofiel Van Voren, af.)*
- THEOFIEL: *(Komt door de buitendeur en gaat naar de receptie. Hij draagt een koffer.)*
- RECEPTIONIST: Bonjour Monsieur! Puis-je vous aider?
- THEOFIEL: Goedendag. De naam is Van Voren Theofiel. Heu...Dokter Van Voren. Ik heb hier geboekt voor het weekend en verwacht zo dadelijk mijn verloofde. *(Geeft zijn creditkaart.)*
- RECEPTIONIST: *(Kijkt op PC.)* Oh excuseer!
U spreekt Vlaams! Zonder probleem! Dokter Van Voor zegt U? Ja, hier staat het... kamer 1... twee personen... Hier is de sleutel. Zal ik de bagage naar boven brengen?
- THEOFIEL: Ja, doet u maar. *(Tot Evelyne.)* Is mijn verloofde misschien al hier? Mejuffer Carpentier. Slank... blond...
- EVELYNE: *(Met zwaar Frans accent.)* Nee, ik had nog niet het genoeg.
- THEOFIEL: Geeft u mij een thee-citroen en hebt u misschien een krant? Ik wacht hier wel even op mijn verloofde en kom later wel naar boven.
- RECEPTIONIST: *(Gaat met koffer naar boven af.)*
- EVELYNE: Jazeker. Deze? *(Verwijst naar de kranten.)* A.U.B.
- THEOFIEL: *(Neemt een krant en gaat op het bankstel zitten, links vooraan met het gezicht naar de receptie. Verschuilt zich achter zijn krant.)*
- CLEMENTINE: *(Komt op en begint meteen vanaf de deur tegen Evelyne, die nog steeds achter de bar orde maakt, te praten. Slaat geen acht op Theofiel.)* Goedemiddag. Dat is toch wel 't een en 't ander hé. Nu rijden we 100 km en niks aan de hand en uitgerekend hier voor de deur krijgen we pech! Kan u een garage bellen? Want morgen is het zaterdag en worden we misschien niet meer geholpen...
- RECEPTIONIST: *(Komt terug van boven en begroet Clementine.)* Madame...
- CLEMENTINE: Neemt u mij niet kwalijk. Mijn vriend en ik hebben hier een kamer gereserveerd voor het weekend. Vanderplas. Hij komt zo dadelijk naar binnen. Hij kijkt of hij zelf eerst iets aan de wagen kan doen, want hij geraakt de parking niet op!

EVELYNE: *(Laat Clementine over aan receptionist en gaat af naar de keuken met een dienblad.)*

RECEPTIONIST: *(Kijkt op PC.)* Vanderplas zegt u? Juist... kamer 2... *(Geeft de sleutel).* Zal ik ondertussen een garage bellen?

CLEMENTINE: Ja, doet u dat maar voor de zekerheid.

RECEPTIONIST: *(Neemt telefoon en belt een garage.)* Halo, bonjour...ici l' "Hotel au pure nature" ...oui...pour un dépannage...d'accord...merci...au revoir... *(Tot Clémentine.)* Ze komen over een uurtje.

CLEMENTINE: *(Staat ondertussen wat rond te draaien en bemerkt plotseling de man achter de krant.)* Lieve hemel! Mijn man! Wat komt die HIER doen?

RECEPTIONIST: *(Volgt geanimeerd, doch discreet, het gesprek.)*

THEOFIEL: *(Kijkt toevallig in haar richting.)* Clementine!

CLEMENTINE: Theofiel! Wat doe jij hier? Moest jij niet naar Limburg voor die cursus?

THEOFIEL: Ik... heu... ja... op het laatste nippertje uitgesteld. Nee... heu... veranderd! Ze doen het nu hier in de Walen. Ik heb nog gebeld, maar kreeg geen antwoord... Maar wat doe JIJ hier?

CLEMENTINE: Ik... nou ja... ik had er genoeg van om altijd maar alleen te zitten en vermits jij toch drie dagen weg was...

THEOFIEL: Trekt madam er alleen op uit! Dat is nogal straf!

CLEMENTINE: Wel, dat had je niet verwacht hé?

THEOFIEL: Nee, dat had ik van jou niet verwacht! Een mooie vrouw dat ik heb!

CLEMENTINE: Mooi ja, maar altijd alleen.

THEOFIEL: Alleen? Nu niet overdrijven hé, je hebt onze Pukkie toch nog? En daarbij, je weet best dat ik het veel te druk heb met het promoten van die nieuwe zeep voor de ziekenhuizen.

CLEMENTINE: Zeep, zeep, dat is alles wat er nog uit je mond komt!

THEOFIEL: Sorry hé, dat is tenslotte nog altijd mijn beroep.

CLEMENTINE: Om alles om zeep te helpen ja!

THEOFIEL: Ik kan er toch ook niet aan doen dat ik de laatste maanden weinig vrij ben?

CLEMENTINE: De laatste maanden? De laatste jaren ja! En als je dan al eens thuis bent, dan lig je aan je auto's te prutsen, in plaats van... in plaats van...

THEOFIEL: Aan jou te prutsen zeker? Zeg, moeten die vrouwen nu altijd zo sentimenteel doen? Mag een man nu niet eens een hobby hebben?

CLEMENTINE: Jazeker, maar ook zijn plichten!

THEOFIEL: Ik heb het gevoel dat ik bij jou altijd verantwoording moet afleggen, jij bent precies mijn moeder!

CLEMENTINE: Toch normaal hé, of heb je misschien iets te verbergen?

THEOFIEL: Ik? Nee... natuurlijk niet, maar dat gezaag altijd rond mijn oren! Trouwens zoveel aandacht geef jij mij ook niet.

CLEMENTINE: Ik moet kunnen. Jij bent er nooit!

THEOFIEL: Ja, maar als ik er dan ben, kan je dan eens niet wat meer ontspannen zijn... wat meer sexy?

CLEMENTINE: Zeg, wat mankeert er aan mij?

THEOFIEL: En wat minder zagen aan mijn hoofd, ik zou misschien zo vlug niet gaan lopen!

CLEMENTINE: Hoort die sukkelaar maar eens klagen. Weet je wat jouw probleem is? Ik kan het vergelijken met een muziekinstrument. Jij hebt thuis een prachtig exemplaar, maar je kan er niet op spelen! En dan maar klagen dat er geen muziek uit komt.

THEOFIEL: Een muziekinstrument? Een slagwerk, ja!

CLEMENTINE: Lach maar, je zal niet blijven lachen. Soms droom ik nog van vroeger, dan was je wel attent en lief, maar ja, een mens kan veranderen...

THEOFIEL: (*Zucht.*) Tegen wie zeg je het! Luister eens hier, ruzie maken met mijn eigen vrouw dat kan ik thuis ook, daarom ben ik niet naar hier gekomen. Ik heb nu heel andere zaken rond mijn hoofd!

CLEMENTINE: Oh ja? Is die cursus dan belangrijker dan je huwelijk soms?

THEOFIEL: Cursus? Oh ja... nee... maar ik moet me wel volledig kunnen concentreren. Dus, één van ons zal moeten opstappen.

CLEMENTINE: Juist en dat ben jij dan, want ik heb besloten eens een gezellig weekend door te brengen. Trouwens ik ben niet alleen.

THEOFIEL: Niet alleen?

CLEMENTINE: Nee, ik heb gezelschap. Let wel, louter vriendschappelijk! Ik voel me goed bij hem. Hij begrijpt me tenminste.

THEOFIEL: Bij hem? Nu nog beter. Ik ga drie dagen weg voor een cursus en mevrouw kan het ondertussen niet laten andere mannen te versieren!

CLEMENTINE: Versieren? Hier is helemaal geen sprake van versieren. Hij is voor mij meer een kwestie van "geestelijke bijstand".

THEOFIEL: Ach zo. Meneer de vriend offert zich op om "mevrouw de vriendin" haar problemen te aanhoren! Ik vraag me af waar je zo'n snul nog gevonden hebt?

CLEMENTINE: In een snackbar.

THEOFIEL: In een snackbar? Méér "bar" dan "snack" zeker? Ik ken dat!

CLEMENTINE: Daar twijfel ik niet aan, maar bij mij was het een gewone snackbar. Ik ging er een kop koffie drinken want hij is er eigenaar. Of liever... zijn vrouw.

THEOFIEL: Oh, de Don Juan is ook nog getrouwd! Nog beter! Zeker zo éne van: "mijn vrouw begrijpt me niet... mijn vrouw heeft altijd hoofdpijn... en als ze mijn gezicht ziet, dan lekt haar kraan, is haar afloop verstopt of haar machine kapot." Mij moet je zo'n typetjes niet leren kennen!

CLEMENTINE: Nee, toch niet, maar hij begrijpt mij tenminste. Hij luistert naar mij en geeft eens wat aandacht.

THEOFIEL: Een therapeut. En jij moet zeker in natura betalen?

CLEMENTINE: 't Is al goed hé! Hij moest voor de zaak inkopen doen hier in de buurt en hij heeft me meegevraagd, juist op het ogenblik dat ik me zo eenzaam voelde.

THEOFIEL: Een profiteur dan. Ik ken dat soort.

CLEMENTINE: Oh ja? Uit ervaring?

THEOFIEL: Kom, als ik het goed begrijp is het straks nog mijn schuld!

CLEMENTINE: Wel ja!

THEOFIEL: Luister hé, we zullen het er later over hebben, want we zijn nog niet uitgepraat. Maar nu heb ik andere zaken rond mijn hoofd. Trouwens mijn assistente kan elk ogenblik hier zijn.

CLEMENTINE: Je assistente?

THEOFIEL: Van de zaak. Ik heb je dat niet verteld, omdat ik weet dat je van alles en nog wat een drama maakt.

CLEMENTINE: Ik had het kunnen weten dat het geen zuivere koffie was! 't Is er ene met een zeepsmaakske! Je bekijkt het maar. Ik blijf in ieder geval hier. (*Tot réceptionist*) Meneer, wilt u mijn bagage naar boven brengen a.u.b.? Ik ga me wat verfrissen. Dank u.

RECEPTIONIST: Mademoiselle Evelyne!

EVELYNE: Oui, monsieur!

RECEPTIONIST: Le bagage de madam, chamber 2 s.v.p.

EVELYNE: Mevrouw, wilt u me volgen? (*Gaat met Clementine naar boven.*)

THEOFIEL: (*Verschuilt zich terug achter zijn krant.*)

- GERARD: *(Stormt op van buiten, wanneer Clementine juist naar boven is en gaat naar de réception.)* Goedemiddag. Mijn naam is Vanderplas... Gerard.
- RECEPTIONIST: Goedemiddag, meneer. Ik geloof dat de mevrouw die u vergezelt, zopas naar boven is. Zij heeft de sleutel. Kamer 2. Mag ik even uw creditkaart a.u.b?
- GERARD: *(Neemt zijn kaart en geeft ze aan receptionist.)* Het regent dat het giet en dan nog die wagen... *(Doet zijn natte regenjas uit.)* Ik geraak zelfs de parking niet meer op! Mooi begin voor een weekend! Ik heb al van alles geprobeerd. De batterij lijkt het niet te zijn want hij start. Ik weet het niet meer!
- RECEPTIONIST: Ja, dat is erg vervelend! Ik heb op aanraden van mevrouw de garage gebeld. Ze zullen zo dadelijk hier zijn.
- GERARD: Een auto is prima, maar hij moet rijden! En wat gaat me dat kosten? Daar houdt een mens ook geen rekening mee. Het kan je hele weekend "om ZEEP helpen"!
- THEOFIEL: Euh, zeep? *(Staat op en gaat naar Gerard)* Hoorde ik het goed? Sprak U over zeep?
- GERARD: Een uitdrukking, nietwaar? Ik zei: "Een wagen die defect is, kan je hele weekend om zeep helpen."
- THEOFIEL: Oh ja, natuurlijk, oh... je wagen. Neemt u me niet kwalijk *(Geeft Gerard een hand.)*. Ik ben Dr. Van Voren. Als u wilt... Ik ken wel iets van auto's. Het is een hobby van mij. Ik wil wel eens kijken of...
- GERARD: Dat zou uitermate vriendelijk zijn van u. Mijn naam is Gerard Vanderplas. *(Gaan beiden pratend af.)* Ja, ziet u vanmorgen bij het vertrekken hoorde ik al een raar geluid. Ik heb dan alles nog eens nagekeken, maar omdat hij toch reed... *(beiden af)*
- (Telefoon rinkelt.)*
- RECEPTIONIST: *(Neemt de hoorn op.)* Nog een kamer vrij zegt u? *(Kijkt op PC.)* Jazeker. Drie personen? Mag ik de naam weten a.u.b en het nr. van uw creditkaart? Komt in orde. Het staat genoteerd. Dank U wel. Tot dan.
- SIMONE: *(Komt langs de buitendeur en gaat naar de receptie.)* Goedemiddag. Simone Carpentier. Mijn verloofde heeft hier voor het weekend ingeschreven. Van Voren.
- RECEPTIONIST: Goedemiddag juffrouw. Van Voren zegt u? Ja die is er! Kamer 1. 't Is te zeggen, die WAS er, want hij is nu even naar de parking met een heer die autopech heeft. Hij zal zo dadelijk wel binnenkomen.
- SIMONE: Oh, dan wacht ik hier wel.

EVELYNE: *(Komt terug naar beneden en knikt naar Simone.)* Bonjour!

SIMONE: Goedemiddag. Heeft u een goede opkikker? Want na zo'n reis kan ik wel wat gebruiken.

EVELYNE: Een kikker?

SIMONE: Een whiskycola graag.

RECEPTIONIST: *(Tot Evelyne)* Le bagage de mademoiselle pour la chambre 1 s.v.p..

EVELYNE: *(Serveert Simone. Neemt koffer en gaat naar boven.)*

THEOFIEL: *(Komt juist binnen en ziet zijn liefje staan. Hij geeft haar een kus op de wang.)* Dag schat! Sorry dat ik juist even buiten was... hulp geboden zie je... Je weet, auto's, dat is mijn hobby hé. Jammer dat ik je niet kon afhalen aan het station, maar ik had nog een afspraak in het ziekenhuis.

SIMONE: Niet zo erg, ik heb een taxi genomen.

RECEPTIONIST: *(Volgt ook nu weer het gesprek en geeft discreet reactie.)*

THEOFIEL: Heb je thuis geen problemen gehad om weg te geraken?

SIMONE: Ik heb aan mijn ouders verteld dat ik op studieweekend ben!

THEOFIEL: Zeg, wat zou je ervan denken een ander hotelletje op te zoeken? Er is hier in de buurt vast wel een heel gezellig... en bij nader toezien vind ik het hier toch niet zo...

SIMONE: Een ander hotelletje? Ik begrijp jou niet! Waarom? Ik vind het hier ZALIG! Precies wat ik gedroomd had! Klein, gezellig en een prachtige omgeving! Ik begrijp echt niet waarom we zouden veranderen. Je hebt er eerst ZO zitten over opscheppen!

THEOFIEL: Ja maar... ik...

SIMONE: *(Geeft hem een kus en belet hem verder te praten.)* Oh, vergeet het maar! We blijven hier! Eindelijk eens helemaal alleen op weekend! *(Ze gaan naar de zitbank. Simone neemt haar whisky mee en geeft hem nog een kus.)*

CLEMENTINE: *(Komt terug van boven.)* Wel heb je van je leven! Een assistente noemt hij dat! Je moet maar durven!

GERARD: *(Komt terug binnen en gaat naar Clementine.)* De auto is terug in orde. De dokter daar heeft me zopas geholpen. Het was een kleinigheidje. Ik moet hem nog bedanken.

CLEMENTINE: De DOKTER?

GERARD: Ja, hij zegt dat auto's één van zijn hobby's zijn. *(Tot receptionist.)* Wilt u de garage even afbellen? Het schijnt nu wel in orde te zijn. *(Tot Clementine.)* Ik moet de dokter nog bedanken!

RECEPTIONIST: Tot uw dienst monsieur! (*Gaat telefoneren*) Bonjour... l'Hotel au pure nature"... pour le dépanage... c'est en ordre... non... c'est en ordre... merci...

CLEMENTINE : (*Trekt Gerard bij zijn mouw.*) Zeg, Gerard, misschien is het wel beter wanneer we die mensen niet verder lastig vallen. Ik heb zo de indruk dat ze liever alleen...

GERARD: Bedanken kan nooit kwaad. Trouwens, hij heeft het zelf aangeboden!

CLEMENTINE: Ja, maar...

GERARD: (*Gaat in de richting van Theofiel.*) Zo dokter, nogmaals bedankt hoor!
Mag ik u in ruil iets aanbieden? Tenslotte had ik die garagist toch ook moeten betalen... Wat zal het zijn?

THEOFIEL: Whisky is O.K. (*Vragend aan Simone.*) Voor jou ook?

SIMONE: Nee dank je. (*Toont haar glas*)

GERARD: (*Tot Clementine*) En voor jou schat?

CLEMENTINE: Koffie a.u.b.

GERARD: (*Tot receptionist*) Tweemaal whisky en éénmaal koffie a.u.b. (*Gaat naar Simone*) Oh, ik had nog niet het genoeg...

THEOFIEL: Dit is mijn werkrelatie, Simone Carpentier.

CLEMENTINE: (*Is ondertussen dichterbij gekomen.*)

GERARD: (*Geeft een hand aan Simone.*) Gerard Vanderplas. En dit is een cliënte van mij... Mevrouw...

CLEMENTINE: (*Valt hem in de rede.*) Clementine. (*Geeft Simone een hand.*)

SIMONE: Simone.

CLEMENTINE: (*Geeft Theofiel een hand.*)

THEOFIEL: Theofiel

SIMONE: En Fieleke voor de vrouwen...

THEOFIEL: Simone! Heu... maar komt u er toch bijzitten, dan kunnen we kennis maken!

RECEPTIONIST: (*Serveert en gaat naar keuken.*)

GERARD: 't Lijkt hier anders wel een rustig hotelletje. Mooie omgeving, niet te veel volk... dat vind ik heel belangrijk! Want als er nu iets is waar ik een hekel aan heb, dan is het om ergens anders bekenden tegen het lijf te lopen!

THEOFIEL: Daar kan ik inkomen. Dat geeft alleen maar heel vervelende situaties. Hoe bent u eigenlijk aan dit adres gekomen?

GERARD: Vanuit een folder. Clementine had die thuis, toevallig in de vestzak van haar man gevonden. Ze zei nog tegen mij: "Ik zou wel eens willen weten welke bedoeling hij daar mee heeft, want mij neemt hij nooit eens mee..." Haha... hier... heu, waar heb ik die folder nu gelaten... (*Zoekt in zijn vestzak.*) heu, zeker thuis vergeten.

THEOFIEL: In de vestzak van haar man gevonden?

GERARD: Ja. Het zal hem wel niet geïnteresseerd hebben, anders was hij wel hier.

SIMONE: Wat een geluk! Stel je voor zeg!

GERARD: Eindelijk kan ik met mijn Clementinneke eens goed ... (*Maakt een gebaar*).

THEOFIEL: Wat wil je zeggen?

GERARD: Ik moet er toch geen tekeningetje bij maken zeker?

THEOFIEL: Dat meen je niet!

GERARD: Ik zal haar de hoogste bergtoppen eens leren kennen! Want thuis heeft ze nog geen heuveltjes gezien!

THEOFIEL: Z...zegt ze dat!

SIMONE: (*Trekt hem bij zijn mouw.*) Maar Fieleke, dat zijn toch onze zaken niet?

GERARD: (*Tot Theofiel.*) Niet zo hypocriet hé! Daarvoor zijn we toch hier! (*Tot Clementine.*) Nietwaar schat?

THEOFIEL: Ik bedoel maar...dat is misschien niet goed voor haar hart...op haar leeftijd! Als dokter moet ik zeggen...

CLEMENTINE: Wat krijgen we nu?

GERARD: Al eens gehoord van een oude schuur die in brand staat? Die laat zich zomaar niet blussen hoor!

THEOFIEL: Nee...ja...ik wil maar zeggen...

SIMONE: Fieleke! Jij bent precies jaloers!

THEOFIEL: Jaloers? Ik? Waarom zou ik jaloers moeten zijn?

CLEMENTINE: Ja... waarom eigenlijk? Trouwens... DOKTER... Een rare hobby heeft u daar... voor een dokter... auto's... heu...

THEOFIEL: Ja, ziet u, van voor mijn studietijd hoor, nu heb ik daar geen tijd meer voor!

CLEMENTINE: Nee, dat zal wel niet, met al die patiënten, die zoveel aandacht vragen!

THEOFIEL: Patiënten? Oh... juist... ja... *(Nu tot Gerard.)* Komt u ook uit het Antwerpse?

GERARD: Jazeker! Ik ben eigenaar van een snackbar. Mijn vrouw leidt de zaak en ik hou me vooral met de klanten bezig. Een soort Public Relations, zou je het kunnen noemen.

THEOFIEL: En om de klant eens extra te verwennen neem je hem dan eens gezellig mee uit!

GERARD: *(Lachend)* Ja, zo zou u het kunnen noemen, ja! Het leek me wel aangenaam hier eens een paar dagen rustig uit te blazen. Hoe bent u hier terechtgekomen?

SIMONE: Fieleke moest in de omgeving zijn voor een medisch congres en heeft zodoende het aangename aan het nuttige gepaard! *(Gaat achter Theofiel staan en streelt hem over de schouders)*

GERARD: Het aangename aan het nuttige? Ah, ja nu begrijp ik het! Een werkrelatie! *(Knipoogt naar Théofiel)* Getrouwd zeker hé? En een dokter wil ook wel eens wat. Ik begrijp u en wees gerust...wij zullen het haar niet gaan vertellen! Nietwaar Clémentine?

CLEMENTINE: Medisch congres! Ja, ja!

GERARD: Ja, daar moet u van profiteren, want eens getrouwd wordt het moeilijk om u nog eens echt vrij te voelen!

SIMONE: *(Tot Theofiel.)* Nu hoor je het nog eens van een ander! *(Tot de anderen.)* Gelukkig ben ik nog zo vrij als een vogeltje. Nou ja, afgezien van mijn vriend, de dokter, hé. Trouwen, dat is niets voor mij! Maar ja, ieder zijn mening!

GERARD: Ik kan ervan meepraten. Mijn vrouw zou dat ook niet begrijpen. Ze laat me in zekere zin wel vrij, maar langs de andere kant is ze geweldig jaloers en bezig! Ze behandelt mij precies, zoals dat personeel van haar... heu... van mijn snackbar en moest ze er ooit achter komen dat ik hier een paar gezellig dagen doorbreng met Clementine!!!

THEOFIEL: Oh, vrouwen zijn zo. Die zien onmiddellijk in onschuldige vriendschap iets anders.

SIMONE: Ja schat, maar als jouw vrouw moest weten dat...

THEOFIEL: Simone!

GERARD: Gelukkig heb ik Clementine. Maar ja, die lopen er niet zo dik! Zelfs haar eigen echtgenoot wil dat niet zien. Ik zeg maar steeds: "Dat moet dan wel een échte snul zijn met ooglappen aan." Hahaha. Maar kom, zulke mannen zult u ook wel kennen, zeker?

SIMONE: Oh, ik denk dat wij hier elkaar heel goed begrijpen! Zie je, Fieleke is in dezelfde situatie!

THEOFIEL: Simone!

SIMONE: *(Vleierend.)* Ja schat! Och, wat geeft het nu nog? Gerard en Clementine mogen nu wel weten dat we samen zijn! Je zegt toch zelf dat het thuis geen leven meer is!

THEOFIEL: Simone!

SIMONE: Je vrouw dat is een zaag. Dat heb je wel 100 keer gezegd! Ze begrijpt je niet... ze heeft altijd hoofdpijn... en als ze je gezicht nog maar ziet, dan lekt haar kraan, is haar afloop verstopt of haar machine kapot. Het zijn je eigen woorden!

THEOFIEL: Ja... dat is waar... dat is de reden!

CLEMENTINE: Waar heb ik dat nog gehoord?

GERARD: Amaai, dat moet verschrikkelijk zijn beste man! Dan kan ik u wel begrijpen. Zoiets kan ik nu absoluut niet zeggen van Clementine.

THEOFIEL: Nee maar u bent er dan ook niet mee getrouwd!

GERARD: Gelukkig zijn er nog de patiënten, voor wat afleiding, hé dokter? Een mens zou het anders niet volhouden!

THEOFIEL: 't Is inderdaad soms moeilijk.

(Nu komt de familie Van Gooderingen het hotelletje binnen. Eerst ARMAND, zwaar beladen met koffers, verrekijker, fototoestel, schepnet en vislijn. Gevolgd door AMANDA en daarachter ODETTE.)

ODETTE: *(Met een ingehouden stem tot Armand.)* Is dat hier nu dat fameus hotel? Nooit ga ik nog met je mee! Hoor je me? Waar ga je het zoeken? Maar dat is de laatste keer dat ik me laat overhalen! Heb je het gehoord?

ARMAND: Ja, schat... heu... nee, schat...

ODETTE: Kom, 't Is hier ook al hetzelfde. Geen kat aan de receptie! Is dat hier nu een ontvangst? *(Tot de vier anderen.)* Excuseer, maar is hier niemand?

GERARD: Jazeker, belt u daar maar even mevrouw. *(Wijst naar receptie.)*

ODETTE: *(Gaat naar receptie en belt overdreven lang aan.)*

RECEPTIONIST: *(Komt uit keuken.)* Bonjour! Monsieur, Madame, mademoiselle!

ODETTE: Familie Van Gooderingen. We hebben getelefoneerd. Armand wilde absoluut komen vissen, zie je en zodoende...

RECEPTIONIST: Van Goode? *(Kijkt op Pc.)*

ODETTE,
ARMAND &
AMEDE: ...ringen!

RECEPTIONIST: Van Gooderingen. Juist. Uw creditkaart staat genoteerd. Dat is in orde. Kamer 3. Dat is de zolderkamer boven kamer 1 en 2. Prima uitzicht daar! Hier is de sleutel. Zal ik de bagage naar boven brengen?

ODETTE: Nee, niet nodig. Armand kan dat doen. *Fam. Van Gooderingen naar boven.*)

CLEMENTINE: (*Staat recht.*) Kom Gerard, we moeten die mensen hier niet langer lastigvallen. We willen samen hier een paar dagen doorbrengen en...

GERARD: Maar schat! Ik ben blij dat ik eindelijk mijn hart eens kan luchten bij iemand die me tenminste begrijpt! (*Tot Theofiel.*) Neem nu die man van Clementine, ook een speciale hoor! Die stond ook vanachter in de rij als ze het "hier" hebben uitgedeeld. (*Maakt met zijn vinger een gebaar aan zijn voorhoofd.*)

CLEMENTINE: Gerard!

GERARD: Maar ja, het is toch waar. Hij is vertegenwoordiger in zeeproducten. Hij levert vooral aan de ziekenhuizen en is nooit thuis! Hij heeft nooit tijd voor haar.

SIMONE: Ik zou nogal rap een vriendje gaan zoeken hoor! (*Tot Clementine.*) En onder ons gezegd; een man mag alles eten, maar moet niet alles weten!

CLEMENTINE: Het is toch waar; als je altijd maar alleen zit. En ALS je man dan thuis is, zit hij de hele dag aan auto's te prutsen, want dat is een deel van zijn leven, zegt hij. Wat doe je dan als vrouw?

THEOFIEL: Misschien jaagt die vrouw haar man wel weg met haar gezaag!

SIMONE: Bijlange niet! Dat ZIJN zo'n saaie types! Mij moet je zo'n mannen niet leren kennen! Die hebben geen verstand van vrouwen en dan zijn ze verwonderd dat hun vrouw uitdroogt!

ARMAND: (*Komt vlug de trap af en gaat naar de bar. Tot receptionist.*) Meneer, een dubbele whisky a.u.b. en neem er zelf ook één.

RECEPTIONIST: Dank u wel. (*Schenkt in en drinkt.*) Op uw gezondheid!

ARMAND: (*Drinkt zijn glas in één teug leeg.*) Vlug, geef me er nog één en (*Wijst naar boven.*) mondje toe hé! (*Drinkt dit ook in één teug leeg en rent terug de trap op.*)

RECEPTIONIST: (*Kijkt hem na en gaat naar keuken.*)

GERARD: (*Heeft alles gezien.*) Van uitdrogen gesproken! (*Maakt een drinkgebaar.*)

SIMONE: Die zit thuis misschien ook met een saaie vrouw!

GERARD: Ja, dan kan ik hem begrijpen!

SIMONE: Bij Fieleke is dat anders, hij wil wel aandacht aan zijn vrouw geven, maar op alles en nog wat heeft ze kritiek en dan heeft hij zich maar op mij gestort!

CLEMENTINE: Op jou gestort?

SIMONE: Wel, bij manier van spreken hé.

CLEMENTINE: Dat dacht ik al, want zo vurig is hij nu ook weer niet! Ik bedoel... ZIET hij er niet uit.

GERARD: Pas maar op, schijn bedriegt!

THEOFIEL: Wat zou u ervan denken als we eens eerst onze koffers zouden uitpakken, dan kan ik iets gemakkelijker aantrekken. Het is hier nogal benauwd, vind ik.

GERARD: Geen slecht idee. *(Tot Clementine.)* Kom schat, dan kunnen we daarna nog wat praten. *(Gaan naar boven.)*

SIMONE: Die Clementine dat lijkt me nog zo geen slechte. En ook niet dom zo te horen. Ik zou haar man wel eens willen zien. Dat moet inderdaad een kieken zonder kop zijn, want zo lelijk is ze toch niet hé?

THEOFIEL: Oh, het zijn onze zaken niet. Kom we gaan de koffers uitpakken.

SIMONE: Oh schat, ik ben echt blij dat we naar hier zijn gekomen! *(Blijven nog even staan kussen.)*

FAM. VAN GOODERINGEN: *(Komen terug naar beneden.)*

ODETTE: *(Doelend op Theofiel en Simone.)* Zeg Armand, kijk eens naar die twee daar? 'k Voel me hier toch niet zo op mijn gemak hoor! Dat zullen hier toch zeker geen "louche" zaken zijn?

SIMONE & THEOFIEL: *(Naar boven.)*

ARMAND: Louche zaken?

ODETTE: 'k Heb wel eens gehoord van mannen die met de vrouw van een ander een kamer huren en dan... 'k Voel me hier toch niet veilig! Stel je voor dat er hier zo'n man rondloopt die mij zou willen...

ARMAND: Bijlange niet! Daar moet jij echt niet bang voor zijn! Dat overkomt er geen tweede! Heu, ik wil zeggen... ik ben hier toch ook nog hé!

ODETTE: Ben je zeker dat het hier een deftig hotel is? Anders zijn we direct terug weg, hoor! Ons Amandake die moet hier zo geen dingen komen leren. Dat kan hij dan beter thuis, maar ja, DAAR gebeurt dat niet!

AMANDA: Welke dingen?

ODETTE: *(Zucht. Tot Amedé)* Kom kindje, daar ben je nog wat te jong voor. Ga daar maar zitten. Jammer dat je niet heel het weekend kunt blijven, maar ja, studies gaan voor! En eindexamen dat is nu zeer belangrijk! Zorg maar dat je goed je best doet, later is er nog tijd voor die andere dingen. *(De familie gaat zitten.)*

EVELYNE: *(Komt van boven.)*

ARMAND: Made... Mademoiselle! Een pintje en een...

ODETTE: Juffrouw! Tweemaal koffie en een fruitsap! Dat zal nogal wat beter zijn dan een pintje! Daarbij, je moet ons Amandake geen slecht voorbeeld geven.

ARMAND: Slecht voorbeeld?

ODETTE: Wel ja, met al dat drinken en die drugs tegenwoordig! Ze zijn hooligan voor dat je het weet!

AMANDA: Zeg ma! Ik ben 18 hoor!

ODETTE: En dan? Dat is nog veel te jong. En daarbij, zolang je thuis bent, ben ik de baas!

AMANDA: Ja, maar Brigitte van Jeanneke hé, die is nog maar pas 18 en die mag al uitgaan!

ODETTE: Dat moet Jeanneke dan weten! Totdat die Brigitte met één of ander lief prijs heeft! Dan zal Jeanneke wel anders klappen!

AMANDA: Prijs heeft?

ODETTE: Ja, zie je wel, daar begrijp jij nog niets van. *(Tot Armand)* Die Brigitte hé, dat is geen gezelschap voor onze Amanda. Ik zal eens met Jeanneke moeten gaan klappen!

ARMAND: Ik zou me daar niet mee bemoeien!

ODETTE: Oh nee? En al die slechte invloed die Brigitte op onze Amanda heeft, telt die dan niet mee?

ARMAND: Zeg luister eens. Ik ben naar hier gekomen voor wat ontspanning en om eens te gaan vissen. *(Staat op en gaat in de richting van Evelyne.)* Ik zal aan de juffrouw wat info vragen, waar ik de beste vis kan vangen.

ODETTE: *(Trekt hem terug op zijn stoel.)* Dat zal die juffrouw niet weten! Ziet ze er misschien uit, alsof ze gaat vissen?

AMANDA: Dat niet...eerder...alsof ze gevangen wil worden!

ODETTE: Amanda! Hou je fatsoen! *(Tot Armand.)* Zie je wel dat ik gelijk heb, voor wat die Brigitte betreft!

ARMAND: Ja, ja, daar kunnen we het thuis nog over hebben.

ODETTE: Luister! Voor het eten gaan we nog even wandelen. De frisse lucht zal ons goed doen. Ons Amandake ziet de laatste tijd toch zo bleek!

ARMAND: Bleek? Ons Amanda?

ODETTE: En jij ook Armand! Jij hebt anders ook al niet veel bloedsomloop meer!

ARMAND: Ik niet? Wat mankeert er aan mijn bloedsomloop?

ODETTE: Dat je hem af en toe eens moet laten stromen!

ARMAND: Zeg!

ODETTE: In ieder geval, gezellig of niet, na het eten zal ons Amandake nog wat Frans moeten studeren voor haar examen. Je ziet dat je die taal niet kunt missen en als je groot bent sta je daar met je mond vol tanden.

ARMAND: Zij moet maar een man zoeken, die het kan uitleggen, zoals jij hé!

EVELYN: *(Komt serveren en ruimt ook de glazen van de anderen op.)*

ODETTE: Armand! Loert zo niet naar dat meisje!

ARMAND: 't Is maar voor mijn bloedsomloop!

ODETTE: En morgenvroeg zullen we Amanda naar de trein brengen, dan kan hij rustig thuis verder studeren, want hier wordt ze teveel afgeleid!

AMANDA: Ja, dat is waar ma! En thuis zit ik rustig alleen.

ODETTE: Goed kindje. En morgenavond neem je de trein terug en komen we je afhalen.

AMANDA: Terugkomen? En waarom dan?

ODETTE: Ik wil niet dat je 's nachts alleen blijft met al die... inbrekers tegenwoordig!

ARMAND: Zeg Odette, ons Amanda kan die inbrekers wel de baas hoor!

ODETTE: Tut. Niks van! Terugkomen heb ik gezegd!

SIMONE
CLEMENTINE
GERARD &
THEOFIEL: *(Komen terug van boven.)*

THEOFIEL: Zo, dat is dan ook gebeurd. Wat een mens niet allemaal meesleurt aan spullen die hij toch niet nodig heeft!

GERARD: Tegen wie zeg je het!

SIMONE: (*Pakt Clementine bij de arm.*) Kom, we maken met z'n vieren een wandelingetje, dat zal ons goed doen!

GERARD: Gelukkig is het ondertussen droog gebleven.

SIMONE
CLEMENTINE
GERARD &
THEOFIEL: (*Naar buiten.*)

ODETTE: (*Kijkt het gezelschap na.*) Dat zien er ook maar rare kwieten uit!

AMANDA: Die ene man (kijkt naar Gerard), dat ziet er anders wel een knappe...

ODETTE: Amanda! Let op je woorden hé! (*Tot Armand.*) Heb je gezien hoe die andere naar mij keek? Precies of ik had iets aan van haar!

ARMAND: Daar let ik allemaal niet op.

ODETTE: En heb je gezien hoe die haar kapsel eruitzag? Precies een strodak!

AMANDA: (*Op dezelfde toon als zijn moeder.*) En heb je gezien hoe die knappe man naar mij keek? Die zou ik wel eens willen...

ODETTE: Maar hoort dat nu toch eens aan! Had ik het geweten, dan was ik nooit naar hier gekomen, met al die moeilijkheden erbij!

ARMAND: Moeilijkheden?

ODETTE: Wel ja! Wie gaat er morgen voor Amanda thuis zorgen? Koken... afwassen... dat kan dat kind toch niet alleen? Ik zal wat vinden als ik thuiskom!

ARMAND: Je hebt toch alles klaargezet, als ze dat nu nog niet kan! Daar zou je nog van opkijken!

ODETTE: Ja Armand, lach er maar mee! Jij wou absoluut naar hier komen vissen! We hebben thuis toch ook een vijver! Maar ja, het gras is altijd groener op een ander!

ARMAND: Thuis vissen?! Die twee goudvissen die kennen dat al! Ik moet ze van jou altijd terugzetten! Die trappen daar niet meer in!

ODETTE: Oh, excuses zullen er altijd zijn, een mens is nooit meer tevreden.

AMANDA: Zeg, we mogen toch ook wel eens ontspanning nemen hé? Wat gaan we anders doen met het geld dat we zopas geërfd hebben?

ARMAND: Ik weet het, kijk, we gaan nog iets drinken om te beginnen. (*Staat op en wil naar de bar gaan.*) Ik zal aan de juffrouw nog eens een bestelling doorgeven...

ODETTE: (*Trekt hem terug op zijn stoel.*) Niets van! Jij denkt zeker dat we die erfenis zomaar moeten verprutsen?

AMANDA: Zeg ma! We moeten dat geld toch aan iets opdoen?

ODETTE: Geld is er niet om op te doen! Dat is er om te sparen! Zo heb ik het altijd thuis geleerd en dat waren deftige mensen! Anders hadden ze nooit zoveel geld kunnen nalaten toen ze stierven!

ARMAND: Deftige mensen, ja!

ODETTE: Daarbij, wij zijn maar van simpele boerenafkomst. Al dat hotelgedoe dat is niks voor mij, ik voel me hier niet op mijn gemak!

AMANDA: Het moet toch eens de eerste keer zijn! Je kan toch niet altijd thuis zitten?

ODETTE: En waarom niet? Is het er niet goed misschien? En die nieuwe auto, nog zoiets! (*Tot Armand.*) Waarom wou je nu nog leren rijden? Je hebt dat nooit gedaan!

ARMAND: Niet moeilijk hé, ik had geen auto!

ODETTE: Het gevaar gaan zoeken ja! Dat is toch voor niets nodig!

ARMAND: Heu... een man moet tegenwoordig auto kunnen rijden!

ODETTE: Een man ja, maar jij? Je hebt twintig jaar de boodschappen met de fiets gedaan en nu is dat ineens niet meer goed genoeg!

AMANDA: Wel Brigitte van Jeanneke hé, die heeft zelf al een auto! Een Porsche nog wel en die gaat alle weken met Jean-Marie rondrijden!

ODETTE: Ik wil van die Brigitte hier niks meer horen!

AMANDA: (*Tot Armand*) En in de winter hé pa dan gaat ze skiën en in de zomer gaat ze nog tennissen en golf spelen! (*Staat recht en beeldt al de sporttakken uit.*) Waarom kunnen wij dat niet? We hebben nu toch geld?

ARMAND: Ons moeder heeft geld meisje!

ODETTE: 'k Moet het niet weten. Al dat snobgedoe! Ziet ons hier nu zitten, in een hotel! Had ik me maar nooit laten overhalen. Dat is allemaal niets voor ons.

AMANDA: Voor jou niet nee!

ODETTE: Hoor je het al, hoe onbeleefd ze wordt? Allemaal de invloed van die Brigitte! Waar moet dat met de jeugd naartoe? Ze zijn met niets meer tevreden.

ARMAND: Nu niet overdrijven. Ik vind ons Amanda nog niet zo...

RECEPTIONIST: *(Komt uit de keuken. Pakt Evelyne heel lief vast en geeft haar een kus. Gaat terug naar keuken.)*

ODETTE: *(Ziet die twee achter de bar.)* Zie je wel! Wat heb ik je gezegd! Het is hier een echt "hoerenkot"! Maar hier blijf ik niet langer!

ARMAND: Maar overdrijf nu zo eens niet! Dat is gewoon een koppel! *(Zucht.)* Heeft die vent geluk!

AMANDA: Ma, je moet eens wat meer onder de mensen komen en wat meer meegaan met je tijd!

ODETTE: Nu nog beter! Nu ga je straks nog vertellen dat ik ouderwets ben!

AMANDA: Dat zou ik niet durven, maar... Neem nu b.v. een jeansbroek. Waarom mag ik die niet dragen?

ODETTE: Ik wil dat woord niet horen. Dat is voor werkmansvolk. Er gaat niets boven een mooi klassiek ensemble! Mij zullen ze niet moeten verwijten dat ik mijn dochter niet verzorg!

ARMAND: Dat zullen ze inderdaad niet kunnen zeggen!

AMANDA: Verzorgen, ja... Een plant moet water hebben, maar ook licht en lucht!

ODETTE: En wat mankeert er bijvoorbeeld aan die trui die je daar niet wil dragen en waar ik uren aan gebreid heb?

AMANDA: Ten eerste is die van afgetrokken wol, van een trui van ons vader en ten tweede is die kleur en dat model geen mode meer! De mouwen komen tot hier!

ODETTE: Mode! Nog zoiets dat ze hebben uitgevonden om de jeugd ongelukkig te maken!

ARMAND: Odette je moet nu niet altijd op de kap van Amanda zitten hé.

ODETTE: Nee, maar soms is het wel eens nodig, dat ze beseft dat het leven niet altijd een lolletje is!

ARMAND: Tegen wie zeg je het!

EVELYNE: *(Komt naar de tafel.)* Verontschuldig me voor het storen, maar ik ben nog vergeten te zeggen, dat het diner om 7u wordt opgediend. Er staat forel op het menu.

ARMAND: *(Bekijkt Evelyne van kop tot teen.)* Hum...zo een goed, vers, jong, stevig stukje...heu...forelleke, dat zal smaken!

ODETTE: Armand! Hou je fatsoen!

EVELYNE: *(Terug naar bar.)*

ODETTE: Gaan wandelen, dat gaan we doen. We zullen eerst nog iets warmers gaan aantrekken. *(Naar boven.)*

AMANDA: *(Blijft nog even wachten.)* Zeg pa, wat bedoelde ons ma eigenlijk met "dat Brigitte wel eens prijs zou kunnen hebben bij één of ander lief"?

ARMAND: Wel, dat heu... dat Brigitte heu...

AMANDA: Ho, bedoelt ze dat? Denkt ons ma nu echt dat de jeugd zo achterlijk is? Brigitte en Jean-Marie, die hebben al dikwijls met de lotto gespeeld hoor! En nog nooit prijs gehad!

ARMAND: Dat weet ik wel meisje! *(Trekt haar naar de bar.)* Juffrouw, een dubbele whisky...heu...tweemaal.

AMANDA: Amaai pa!

EVELYNE: *(Schenkt in en geeft de glazen.)*

RECEPTIONIST: *(Komt uit de keuken.)*

ARMAND: *(Tot Amanda.)* Hier drink op! *(Drinkt zijn glas in één teug leeg.)*

AMANDA: *(Drinkt met een vies gezicht, maar drinkt het toch vlug leeg.)*

RECEPTIONIST: *(Tot Amanda.)* Nog niet veel gewoon zeker hé? Hier, neem er beiden nog ééntje van het huis. *(Schenkt in, ook voor Evelyne en zichzelf.)*

ARMAND: Proost! Op de liefde en op de vrijheid! *(Praat nu met dubbele tong.)* Dat is het wat mannen soms nodig hebben. *(Tot Amanda.)* Maar niets aan ons ma zeggen hé!

AMANDA: Nee, natuurlijk niet! Pa, je bent een toffe! Maar zo te horen kan ik er beter tegen dan jij!

ARMAND & AMANDA: *(Samen naar boven.)* Bedankt! Tot straks.

RECEPTIONIST: *(Terug naar keuken.)*

SIMONE
CLEMENTINE
GERARD &
THEOFIEL: *(Komen van buiten.)*

THEOFIEL: Dat was maar een kort wandelingetje.

GERARD: Jammer dat het zo begon te regenen!

SIMONE: Och, we kunnen toch ook hier nog wat gezellig praten nietwaar?

GERARD: *(Tot Evelyne.)* Kunnen we nog iets te drinken krijgen?

EVELYNE: Zeker. Wat zal het zijn?

GERARD: *(Tot de anderen.)* Viermaal koffie?

ALLEN: Ok.

GERARD: *(Tot Theofiel.)* Weet je vrouw dat je in dit hotel logeert voor je werk?

THEOFIEL: Nee... nee, natuurlijk niet! Ik weet dat nooit op voorhand, maar ik bel dan wel ter plaatse op.

SIMONE: Zou je dat dan niet meteen doen? Dan is ze gerust. Anders zaagt ze weer de oren van je hoofd, wanneer je terug bent.

THEOFIEL: Ik weet niet of... ze wel thuis is...en mijn GSM is plat!

SIMONE: Ze hebben hier ook telefoon! Vlug, niet aarzelen, dan is de zaak meteen uit de voeten.

THEOFIEL: *(Gaat naar bar.)* Juffrouw, mag ik de telefoon gebruiken?

EVELYNE: Jazeker, a.u.b.

THEOFIEL: *(Doet alsof hij belt en komt terug.)*

SIMONE: We hebben al ondervonden dat, wanneer je haar wat wijsmaakt, ze er toch altijd intrapt! En dan zijn we achteraf tenminste gerust!

GERARD: Men moet dat een beetje aan boord weten te leggen, hé.

THEOFIEL: Heu... er neemt niemand op.

GERARD: Ja, maar die zal wel op een goede weide zitten! Als ik in haar plaats was, zou ik het ook niet aan je neus komen hangen!

EVELYNE: *(Komt serveren.)*

GERARD: *(Bekijkt haar aandachtig.)* Als ik nu niet getrouwd was en als ik nu niet hier was met Clementine, dan...

EVELYNE: Maar, monsieur! *(Af naar keuken.)*

CLEMENTINE: Zeg! Bedankt hé!

GERARD: Een mens mag toch eens lachen nietwaar!

SIMONE: Zal ik morgen je vrouw opbellen, zogezegd vanuit het ziekenhuis, en haar dan zeggen dat...

THEOFIEL: Nee, vooral niet doen!

SIMONE: Ik heb zijn vrouw thuis ook zo eens opgebeld. Weet je het nog schat?

THEOFIEL: Heu... Simone, dat doet nu niet ter zake.

SIMONE: Om afspraakjes te maken moeten wij soms nogal wat uitvinden, maar tot hiertoe is ze gelukkig overal ingedonderd!

THEOFIEL: Simone! Daar gaat het nu niet over!

SIMONE: Weet je nog toen ik je moest bellen, zogenaamd vanuit het ziekenhuis en zeggen dat je dringend moest komen, omdat er iets mis was met een medische bestelling?

THEOFIEL: Heu, daar weet ik niets meer van.

SIMONE: Ik had je vrouw aan de lijn! Wat een zuurpruim: "Mevrouw, u spreekt hier met een verpleegster van het Sint Bernardus ziekenhuis. Kan uw man dringend komen? (*Bootst nu de stem van Clementine na.*) Waarover gaat het? Is dat zo dringend? Kan dat morgen niet? Ik zal het hem zeggen..."

GERARD: Dat ziet er inderdaad een gezellige uit!

SIMONE: Mensen, het zweet brak me langs alle kanten uit! Maar we hebben toen toch een gezellige avond gehad, hé schat!

CLEMENTINE: Ja, mijn man kan soms ook zo van die onverwachte telefoontjes krijgen... en als hij dan eindelijk de deur uit was... ging ik maar een kopje koffiedrinken. Een mens moet toch iets hebben, hé!

FAM. VAN
GOODERINGEN: (*Komt naar beneden.*)

ODETTE: Kom, we maken een flinke wandeling. Dat is gezond en het regent niet meer.

ARMAND: (*Duidelijk boven zijn theewater.*) Gezond ja. (*Al waggelend loopt hij tegen Simone aan.*) OH, excuseer, dat was niet zo bedoeld!

ODETTE: Maar Armand! Kijk toch eens uit! Moeten de mensen soms denken dat je dronken bent? (*Tot gezelschap.*) Sorry hoor. Mannen hé! (*Trekt Armand mee naar buiten, gevolgd door Amanda, die heel de tijd naar Gerard kijkt.*)

FAM. VAN
GOODERINGEN: (*Naar buiten.*)

GERARD: Wat een koppel! Die passen precies ook niet bij elkaar.

CLEMENTINE: Dat kan je zo op het eerste gezicht nooit zeggen! Die rare combinaties zijn dikwijls nog de beste!

GERARD: Waar hebben jullie elkaar leren kennen?

SIMONE: Tijdens een Missverkiezing van "Miss Verstand".

CLEMENTINE: En dat was zeker een MISVERSTAND! Ja, ik begrijp het.

SIMONE: Ik was een beetje overwerkt en kreeg een appelflauwte! En Theofiel die vlak naast mij stond heeft aanstonds mond-op-mondbeademing gedaan.

CLEMENTINE: Mond-op-mond beademing!

SIMONE: Eerst kreeg hij onmiddellijk een draai om de oren, maar toen ik hoorde dat hij dokter was veranderde dat natuurlijk de zaak en heeft hij het net zolang mogen doen tot ik terug beter was!

GERARD: En dat heeft zeker lang geduurd?

CLEMENTINE: Oh, Gerard... ik voel me ook een beetje draaierig... *(Dreigt flauw te vallen.)*

THEOFIEL: Ja maar... nu heb ik een zware verkoudheid hoor!

GERARD: *(Tot Clementine.)* Oei, schatje! Gaat het al wat beter? Weet je wat? We maken ook een wandelingetje. De lucht zal je goed doen. *(Tot de anderen.)* Komen jullie mee?

THEOFIEL: Wij? Nee we wachten nog even... we komen later wel.

GERARD en CLEMENTINE: *(Gaan naar buiten)*

SIMONE: Waarom gaan we niet samen?

THEOFIEL: Met haar appelflauwte? Zie dat ik ze onderweg moet dragen!

SIMONE: Appelflauwte?

THEOFIEL: Bij het minste dat zo'n vrouwen tegengaat vallen ze flauw. Mij moet je zo'n types niet leren kennen! Gewoon om aandacht te krijgen!

SIMONE: Ben jij daar zo zeker van?

THEOFIEL: Ben je misschien vergeten dat ik dokter ben?

SIMONE: Néé, natuurlijk ben ik dat niet vergeten!

THEOFIEL: Beroepskennis hé. Ik moet zo een vrouw als Clementine maar één keer zien en ik kan heel haar karakter beschrijven.

SIMONE: Amaai, dat is kunnen!

THEOFIEL: Ik kan er zelfs bij vertellen wat een invloed dat heeft op de mensen die met haar moeten samenleven en ik kan je verzekeren, dat is niet om te lachen!

SIMONE: Oh nee? Van wie weet jij dat allemaal zo goed?

THEOFIEL: Heu... van een patiënt, die is met zo iemand getrouwd!

SIMONE: Dat moet erg zijn!

THEOFIEL: Zelf doen zo'n vrouwen nooit iets verkeerd en als hun man hen dan eens de waarheid zegt, vallen ze flauw.

SIMONE: En wat moet je dan doen?

THEOFIEL: Gewoon laten liggen, dat gaat vanzelf over. *(Drinkt van zijn koffie.)*

SIMONE: Van die vrouw van die patiënt is dat misschien wel waar, maar van Clementine... dat kan ik niet geloven!

THEOFIEL: Oh nee? Wacht maar, we zijn hier nog niet weg!

SIMONE: Nee en als je nog lang aan je koffie staat te slurpen, dan geraken we hier niet weg. Ik heb het begrepen, we gaan alleen. En wat als IK nu eens flauwval onderweg?

THEOFIEL: Er zijn altijd gevallen die je anders moet behandelen.

SIMONE: Ja, met mond-op-mondbeademing, daar ben je straf in!

THEOFIEL: Ik ben blij dat je dat nog niet vergeten bent! *(Kust haar opnieuw en gaan samen naar buiten.)*

KORTE PAUZE

TWEEDE BEDRIJF

(’s Morgens aan de ontbijttafel.)

RECEPTIONIST
& EVELYNE: *(Dekken de tafel voor het ontbijt.)*

GERARD: *(Komt als eerste naar beneden en zet zich aan tafel.)*

SIMONE: *(Komt naar beneden. Tot Gerard.)* Goedemorgen! Goed geslapen?
(Wil aan een andere tafel plaats nemen.)

GERARD: Morgen. Nee... ik... heu... Maar komt u er toch bijzitten! Na zo een gezellige avond zijn we toch geen vreemden meer voor elkaar?

SIMONE: Eigenlijk heb je gelijk, met veel genoeg. (*Kijkt hem verleidelijk aan.*) Sta me toe te zeggen dat je wat bleek ziet!

GERARD: Ja, heu, ziek geweest meisje. Ik heb de hele nacht op de badkamer doorgebracht... je begrijpt wel... Denkelijk iets verkeerd gegeten gisterenavond!

SIMONE: Of verkeerd gedronken zeker! Daarom was de badkamer op de eerste verdieping voortdurend bezet.

GERARD: Ja, vervelend zoiets, maar nu voel ik me weer helemaal fit hoor! Regelrecht in staat om me met knappe, jonge meisjes te onderhouden, want eerlijk gezegd, jij bent helemaal mijn type!

SIMONE: Meneer Vanderplas, je vergeet dat ik hier met de dokter ben!

GERARD: De dokter, die is toch niets voor jou! Zo'n vinnig jong ding, met zo'n ouderwetse antieke plant. Jij moet een moderne, goed geklede, aantrekkelijke man, die zijn wereld kent en iets afweet van vrouwen.

SIMONE: Charmeur! Jij valt ook van het ene uiterste in het andere. Gisteren was de wijn nog te jong, vandaag is hij drinkbaar.

GERARD: Och en bovendien lijkt je mij intelligenter dan je er uit ziet.

SIMONE: Zeg! Ik heb wel de titel van Miss Verstand hé!

GERARD: De titel ja...maar voor de rest mag je er best zijn hoor!

SIMONE: Verleider! Vergeet maar niet dat je hier met Clementine samen bent!

GERARD: Ja... Clementine, die wordt al wat ouder. Vrouwen op die leeftijd vragen wat aandacht. Ik heb me dan maar weer eens opgeofferd!

SIMONE: Opgeofferd? 't Was toch niet te zwaar hoop ik?

GERARD: Nou ja, je begrijpt me hé. Ze heeft me nodig, zegt ze, om haar ziel eens uit te storten! Niet dat ik geen jonge meisjes kan krijgen hoor Daar niet van!

EVELYNE: (*Tot Gerard en Simone.*) Willen jullie koffie of thee?

GERARD & SIMONE: Koffie graag.

CLEMENTINE: Goede morgen!

GERARD & SIMONE: Goede morgen!

CLEMENTINE: Ha, ik zie dat jullie al gezellig bij elkaar zitten. Is dokter Van Voren nog niet wakker?

SIMONE: Nee, die slaapt zijn roes uit.

GERARD: Hoe zou die zich voelen na zo'n zware avond? Amaai, die kan ze nogal verzetten! En dat voor een dokter!

SIMONE: Ja en dronken als hij was heeft hij op de trap zijn enkel nog bezeerd en er de hele nacht over gejammerd! *(Tot Clementine)* Heb jij goed geslapen?

CLEMENTINE: Gaat wel... Ik begrijp alleen niet goed waar Gerard de hele nacht heeft uitgehangen...

THEOFIEL: *(Komt al geeuwend met zijn hand aan het voorhoofd naar beneden)* Morgen allemaal! Wat een avond, nou voor mij hoeft dat niet meer!

EVELYNE: *(Serveert koffie. Tot Clementine en Theofiel.)* Willen jullie ook koffie?

CLEMENTINE & THEOFIEL: Ja, dank u.

EVELYNE: *(Schenkt koffie in en gaat naar keuken.)*

RECEPTIONIST: *(Gaat met Evelyne naar keuken.)*

GERARD: *(Tot Theofiel.)* En... nog last van je enkel?

THEOFIEL: Een beetje.

GERARD: Anders rijd ik wel even met je tot aan het ziekenhuis...

THEOFIEL: Nee... nee... bedankt, stel dat ze me doen werken wanneer ik daar aankom; ze kennen me daar. Nee, ik blijf liever in vakantiestemming!

CLEMENTINE: *(Wil Theofiel toast aanbieden.)*

THEOFIEL: Nee, dank je. Ik neem enkel koffie en straks een sigaret. *(Heeft goed zichtbaar een pakje sigaretten in de hand.)*

CLEMENTINE: Een dokter die rookt! Die zou toch een voorbeeld moeten zijn voor zijn patiënten!

THEOFIEL: Ja, ik weet het, maar die weten dat niet. Al die stress... een mens moet het toch iets hebben!

GERARD: Dat begrijp ik! Kijk eens hoe gezellig we hier nu samen aan het ontbijt zitten! Dat is pas goed tegen de stress.

CLEMENTINE: Ja, heel gezellig. Nogal wat anders dan thuis, waar ik altijd tegen een krant moet aankijken.

SIMONE: Theofiel zegt ook altijd dat het thuis niet zo gezellig is.

THEOFIEL: Simone!

SIMONE: Zijn vrouw zegt hij staat zo op: *(Staat recht en doet Clementine na. Geeuwt.)* "Oh, ik heb weeral zo slecht geslapen, want je hebt weer

zo hard gesnurkt!" En dan heeft ze zo'n wallen onder haar ogen, witte crème op haar gezicht, het haar vol krulspelden en heeft ze zo'n verlebberde ochtendjas aan.

GERARD: Dan zou ik me ook vlug achter een krant verstoppen! Maar niet met Clementine hoor, zo'n bloem aan tafel!

SIMONE: Je kan heel wat aan je uiterlijk doen als je zelf maar wil.

GERARD: Dat is waar. Er is plastische chirurgie voor alles tegenwoordig. Dat zal JIJ toch wel beter weten nietwaar dokter?

THEOFIEL: Ja, dat wordt veel gedaan.

GERARD: Als je maar geld hebt, kan je je hele uiterlijk laten veranderen. Mevrouw heeft "hangborstjes"? Geen nood! Voor alles is een middel! Een paar kilo siliconen erin en ziet er weer jaren jonger uit!

SIMONE: *(Tot Clementine.)* Ze maken van jou terug een twintigjarige. Je hebt dan wel wat vel te veel onder de kin, maar dat werken ze met de facelift achter de oren weg! Een pruik erover en je bent nieuw!

GERARD: *(Tot Clementine.)* Je mag dan van geluk spreken dat je neus nog op de juiste plaats zit. En dat je huid niet te strak zit om te lachen!

SIMONE: Heu... dat kan ze precies nu al niet meer!

CLEMENTINE: Plezant hé!

THEOFIEL: Ik vind niet dat Clementine zo een behandeling al nodig heeft!

CLEMENTINE: Dank je wel... dokter.

GERARD: Jonge meisjes als Simone hebben daar geen last van. Ik vind haar wel een tof ding! *(Lachend)* Willen we voor de lol eens ruilen?

CLEMENTINE: Ruilen? Hoort die mannen maar eens praten! Ik ben geen zeldzame postzegel hé!

GERARD: Nee, maar plakken dat moeten ze jou niet meer leren hoor! Enfin, over ruilen gesproken. Voor mij zou dat nog gaan, maar jullie zie ik nu niet als koppel!

CLEMENTINE & THEOFIEL: Oh nee? En waarom niet?

GERARD: Bah, ik weet niet... Clementine is toch een modern vrouwke en als je het mij vraagt dokter, kom jij wel een tikkeltje ouderwets over! Neem me niet kwalijk!

THEOFIEL: Oh ja?

CLEMENTINE: Zo hoor je het eens van een ander!

THEOFIEL: Dat ik ouderwets overkom, dat ligt aan mijn vrouw! Zij kiest mijn kleding en heeft wat dat betreft geen smaak! Bovendien laat ze me er slordig bijlopen!

SIMONE: Dat is waar! Dat heeft hij altijd gezegd!

CLEMENTINE: Oh!

GERARD: Ja, maar dat is een gemakkelijk excuus. Je moet maar zelf zorgen voor je kleding. Ik begrijp niet waarom mannen daarvoor altijd hun vrouwen nodig hebben?

CLEMENTINE: Dat begrijp ik ook niet!

GERARD: Hebben mannen dan geen persoonlijke smaak? Ik, al zeg ik het zelf, in ieder geval wel!

CLEMENTINE: Gerard is tenminste een man met stijl en hij kiest alles zelf.

EVELYNE: *(Terug achter de bar.)*

GERARD: *(Staat recht.)* Wat vind je van mijn hemd? Een echte "Gerard Lichard" en de broek komt van bij "Chouchou". Niet goedkoop, maar dat kan je zien! *(Geeft zijn demonstratie ook voor Evelyne.)*

THEOFIEL: IK hoor het al, je staat goed met jezelf!

GERARD: En met de vrouwen! Ze zeggen niet voor niets: "De kleren maken de man" nietwaar dokter?

THEOFIEL: Ja, maar owee wanneer sommige mannen hun kleren dan uitdoen!

GERARD: Hum... Dus, we ruilen niet, want jullie (Wijst naar Clementine en Theofiel.) passen niet bij elkaar. Maar kom, je hebt nog koppels waarvan je absoluut niet zou verwachten dat ze samenzijn!

THEOFIEL: Precies! En je moet nog niet te ver zoeken!

FAM. VAN GOODERINGEN: *(Komen naar beneden.)*

ODETTE: Vooruit Amandake, zet je daar aan die tafel! *(Tot gezelschap.)* Goedemorgen. *(Gaan samen zitten en beginnen te eten.)* Armand, jij kan na het ontbijt even gaan vissen.

Armand: Ja, schat.

ODETTE: Ondertussen ga ik met ons Amanda boven, de Franse woordenschat wat oefenen en daarna brengen we haar naar de trein.

ARMAND: Ja, schat.

ODETTE: Ik zal dan bij het station de autobus nemen en dan kan ik in het stadje wat rondkijken. Kom me dan 's namiddags maar ophalen.

ARMAND: Ja, schat.

ODETTE: Dat eten hier gisterenavond, dat trok op niet veel! Een beetje van dit, een beetje van dat. Ik zag nog groen van de honger.

AMANDA: Ik vond dat toch lekker!

ODETTE: Geef mij maar 't frituur van Jeanneke en Louis. Dan weet je tenminste wat je binnen hebt en aan betaalbare prijzen!

EVELYNE: *(Gaat tot bij fam. Van Gooderingen.)* Wensen jullie koffie of thee?

ODETTE: Koffie graag.

GERARD: Het eten was hier gisterenavond perfect vond ik. Ik hou wel van zo'n fijne keuken, zoals "Chez Paul Bocuse". Allemaal kleine gerechtjes, maar fijn!

THEOFIEL: De wijn was lekker.

GERARD: Ja. Een "Château L' Evangile", een "Clos du Clocher, een "Château Petit Village"... En dan heb je hun Irish coffee nog niet geproefd! Natuurlijk was het niet goedkoop.

THEOFIEL: Nee, dat vond ik ook niet.

GERARD: Maar dat kan voor een dokter toch geen probleem zijn nietwaar?

THEOFIEL: Zwijg me nu van eten beste vriend! En van drinken!

GERARD: Zeg, dokter, nu ik je hier toch voor mij heb... weet jij geen goede remedie? Ik heb n.l. altijd zo'n last van mijn schouders en hals.

THEOFIEL: Oh, heu...

GERARD: En ik kan er de helft van de tijd niet van slapen!

THEOFIEL: Ja, maar ik heb onlangs op de radio nog gehoord, dat ze daar een onderzoek naar gedaan hebben. Eén Belg op twee slaapt slecht!

SIMONE: Dat zou ik geloven!! Als ik op twee Belgen moest slapen zou dat ook niet gemakkelijk gaan!

THEOFIEL: Simone! Let een beetje op je woorden!

EVELYNE: *(Komt koffie serveren bij de fam. Van Gooderingen.)*

THEOFIEL: *(Tot Gerard)* Maar... heu... wat je daar zegt... je hals... ja heu...

SIMONE: Oh, maar daar ken ik iets goeds voor! *(Springt recht en gaat naar Gerard)* Kijk, zo'n massage doet wonderen!

CLEMENTINE: *(Drukt haar min of meer weg)* Ja, dat weet hij wel, maar dat werkt niet afdoend!

GERARD: 'k Weet niet, ik weet niet. Ik moet zeggen dat dit nog zo slecht niet is! Ik voel de pijn al zo wegtrekken!

THEOFIEL: Simone! Ik bedoel, dat werkt inderdaad, maar enkel TIJDELIJK!

(Tot Gerard.) Ik zal je een oefening aan de hand doen die blijvend werkt, maar dan moet je ze wel dagelijks doen en volhouden!

GERARD: Ja dokter? En wat is dat dan wel?

THEOFIEL: *(Gaat naar Gerard)* Zet je eens op de knieën... handen omhoog, goed strekken en achteruit veren... Zo blijf je dagelijks, gedurende minstens tien minuten zitten.

GERARD: Tien minuten?

THEOFIEL: Liefst nog met een ijszak op je hoofd, voor de afkoeling en je zal zien, na veertien dagen is de pijn verdwenen, maar je moet natuurlijk volhouden!

GERARD: *(Gaat geradbraakt zitten.)*

ODETTE: *(Kijkt naar de anderen.)* Wat zijn die daar allemaal aan het doen? Is dat een nieuwe vorm van ochtendgym of zo?

AMANDA: Dat leek me eerder een marteling! Och arme, die knappe man!

ODETTE: *(Over Theofiel.)* Heb je die man zijn jasje al eens goed bekeken? Zo zou ik je toch niet laten lopen hé Armand?

ARMAND: *(Knikt nee.)*

AMANDA: *(Tot publiek.)* Veel erger nog!

ODETTE: En ik hoor altijd maar zeggen "Dokter"! Heb je dat al gezien... die zit daar met een pakje sigaretten in zijn hand...die rookt! *(Tot Armand.)* JIJ doet dat toch nooit hé Armand?

ARMAND: *(Knikt heel heftig "Nee".)*

AMANDA: Nee pa? En dan die keer dan, toen je met...

ARMAND: *(Legt Amanda met de ogen het zwijgen op.)*

ODETTE: *(Kijkt nu terug naar het gezelschap.)* Ik denk dat die ene vrouw de moeder is van die ander... En dan zal die dokter de man zijn van dat jonge ding...

ARMAND: Dat zou kunnen...

ODETTE: Amaai, ik zou niet graag zo'n oude schoonzoon hebben! Waar die mannen hun gedachten toch zijn! Ik begrijp dat niet! Als man zou ik toch liever één goeie rijpe pruim eten, dan zo'n groene waar je buikpijn van krijgt!

ARMAND: Dat hangt ervan af...

AMANDA: Heel juist pa, want als je het mij vraagt...

ODETTE: We vragen jou niets! Daar ben je nog veel te jong voor! Bovendien, een deftig gesprek kan je ook niet voeren met zo'n snotneus. Over "Tien om te zien" of over mode en verder gaat het niet!

AMANDA: Dat vind ik al heel wat!

ARMAND: Maar misschien kan je met zo'n jong ding nog wel andere dingen...

ODETTE: Armand! Hoe durf je! Zo'n praat had ik van jou niet verwacht!

ARMAND: Van horen zeggen hé!

AMANDA: Ja, onze pa weet altijd veel van horen zeggen.

RECEPTIONIST: *(Komt achter de bar Evelyne helpen.)*

THEOFIEL: *(Kijkt in zijn sigarettenpakje.)* Oh, mijn laatste sigaret is op en hier in het hotel zijn er geen te koop!

GERARD: Ik heb een idee. *(Tot Theofiel.)* Als we nu eens naar het dorp reden om sigaretten te gaan kopen in één of ander café. Dan kunnen de dames ondertussen wat folders vragen en een uitstap voorbereiden.

THEOFIEL: Goed idee!

CLEMENTINE: Ach, waarom eigenlijk niet? We weten nu toch wat we aan elkaar hebben. Het kan geen kwaad onze gedachten eens te verzetten, wie weet waar het allemaal goed voor is!

THEOFIEL: Ik heb hier ook nog een folder in mijn vestzak. Je kan hier o.a. het 18e eeuws kasteel gaan bezoeken... *(Buigen zich allen over de folder, met commentaar zoals; dat moet ook de moeite zijn... dat is nogal veraf... daar heb ik al over gehoord... Dit alles redelijk stil op de achtergrond.)*

ODETTE: Geef mij dan maar een oudere vrouw met wat eelt op haar ziel. Daar zal een man zich niet bij vervelen! Die hebben tenminste al iets meegemaakt! Zoiets jong, daar zou jij nu toch niet aan denken nietwaar Armand?

ARMAND: IK?

AMANDA: Daar heeft hij de kans nog niet toe gehad!

ODETTE: Amanda! Maar ja, van liefde word je blind zeggen ze! En wat baten kaars en bril... als de uil ziet wat hij wil! Gewoonlijk kopen die oudere mannen nog kinderen met die jeugd! Een klein met een klein noem ik dat!

AMANDA: Ja maar... je moet die "klein" nog kunnen krijgen hé!

ARMAND: Dat is nu niet zo moeilijk hé meisje.

ODETTE: Armand! Precies of jij daar nog toe in staat zou zijn!

ARMAND: 'k Weet niet... 'k weet niet... Wie het kleine niet begeert is het grote niet waard!

ODETTE: Armand! Hou je fatsoen! En als je spreekwoorden wilt gebruiken moet je dat kunnen op de juiste manier!

ARMAND: Ik geen spreekwoorden kunnen gebruiken? Ik maak ze zelf! "Wie steeds luistert als er iets wordt gezegd, zal altijd iets te zeggen hebben, wanneer er wordt geluisterd". Voilà!

AMANDA: Ja maar, naar mij luisteren ze nooit!

ODETTE: Luister jij maar wat beter naar je moeder! Kom we gaan naar boven anders missen we straks de trein nog.

ARMAND
ODETTE &
AMANDA: *(Alle drie naar boven.)*

GERARD: Nu ja, als we hierin niets vinden, dan moeten de vrouwtjes maar voor wat documentatie zorgen.

SIMONE &
CLEMENTINE: O.K.

GERARD: Zoals gezegd, rijden we nu naar het dorp voor sigaretten. Tot Straks.

SIMONE: Blijf niet te lang weg hé Fieleke!

GERARD &
THEOFIEL: *(Naar buiten.)*

RECEPTIONIST
& EVELYNE: *(Ruimen op en blijven achter de bar.)*

CLEMENTINE: *(Wijst naar zitbank.)* Kom, laten we daar gaan zitten, dat is gezelliger. We nemen onze koffie mee.

SIMONE: O.K.

ARMAND: *(Komt van boven naar de bar.)* Meneer! Een dubbele a.u.b.! Neem er zelf ook één en de juffrouw ook en je weet het hé... *(Wijst naar boven en maakt een gebaar dat hij moet zwijgen. Drinkt vervolgens zijn glas in één teug leeg.)*

EVELYNE &
RECEPTIONIST: Santé!

ARMAND: Doe ze nog eens vol.

EVELYNE,
RECEPTIONIST
& ARMAND: Proost!

ARMAND: *(Vlug terug naar boven.)*

CLEMENTINE: Kijk, zo'n mannen zijn er nu ook. Geef mij dan maar Gerard!

SIMONE: Ja, een charmante man nietwaar, die Gerard?

CLEMENTINE: Ja, dat mag je wel zeggen! Maar... hoe kom jij daar bij?

SIMONE: Ik? ... oh... ik dacht zo maar... Hij schijnt er wel goed voor te zitten, als je zijn kleren bekijkt!

CLEMENTINE: Schijnt niet zo lief kind! Is ook zo! Bovendien is hij ook erg lief. Hij respecteert tenminste de leeftijd van een rijpere vrouw! Jonge meisjes vindt hij maar niets. Dom en onervaren, zegt hij, daar kan je de tijd niet mee vullen. Maar... die van jou is toch DOKTER?

SIMONE: Gelukkig wel, want anders! Maar ja, voor een tijdje kan het nooit kwaad nietwaar! Met het oog op de eventuele relatie die ik door hem kan maken...

CLEMENTINE: Voor een tijdje?

SIMONE: Ja, zeg! Jij dacht toch niet dat ik heel mijn leven met zo een oude zak zou blijven zitten?

CLEMENTINE: Met een oude zak?

SIMONE: Bij manier van spreken natuurlijk. Ik bedoel maar dat mijn vriendinnen nu al vragen of ik met mijn vader op stap ben! Je moest hem zien dansen in de discotheek! Net een paling die zich uit zijn vel wringt! En hij weet niet eens wat House-music is!

CLEMENTINE: Nee maar... DAT zou hij op zijn minste toch moeten kennen!

SIMONE: Om over zijn kleding maar te zwijgen!

CLEMENTINE: Wat mankeert er aan zijn kleding?

SIMONE: Enfin, zeg nu zelf! Al mijn vrienden lopen keitof gekleed! Gewoon "De max"! Bangelijk, crimineel! Maar hij komt precies uit het museum van antiquiteiten!

CLEMENTINE: Vind je dat?

SIMONE: Dat ligt natuurlijk ook veel aan zijn vrouw, want mijn man, die zal anders gekleed gaan!

CLEMENTINE: Ik vind dat toch een kwestie van smaak!

SIMONE: En over de REST maar opscheppen... de ervaren, rijpere man uithangen... tot puntje bij paaltje komt!

CLEMENTINE: En snurken!

SIMONE: Hoe weet jij dat?

CLEMENTINE: Mijn man snurkt ook zo!

SIMONE: Eerlijk gezegd heb ik de helft van de nacht in de badkamer, op de gang doorgebracht. En maar zagen over zijn voet! Ik kon het niet meer aanhoren. Ik had wel wat anders verwacht! Maar, ja, zoals ik al zei, hij is dokter en dat maakt voor een tijdje veel goed!

ARMAND: *(Komt van boven, beladen met visgereedschap. Hij is nog duidelijk onder invloed en gaat naar buiten af.)*

CLEMENTINE: Gaat hij in die toestand vissen?

SIMONE: Wees blij dat hij niet gaat jagen!

CLEMENTINE: Als we nu eens naar die folders gingen vragen... straks staan de mannen hier al terug!

SIMONE: *(Gaan samen naar de bar.)* O.K.

CLEMENTINE: *(Tot receptionist.)* Heeft u misschien een tip voor een toeristische bezienswaardigheid?

RECEPTIONIST: Zeker, mevrouw! Kan ik u hiermee van dienst zijn? Ik heb er nog andere boven! Als u even wacht? *(Gaat de trap op.)*

SIMONE & CLEMENTINE: *(Bladeren in folders. Tot Evelyne.)* Kunnen we nog een koffie krijgen a.u.b.?

EVELYNE: Zeker mevrouw! *(Serveert twee koffies en gaat af naar keuken.)*

HELENE: *(Komt op langs buitendeur.)*

HELENE: Bonjour! Is hier niemand?

CLEMENTINE: Jazeker, mevrouw. Meneer komt zo terug, die is even iets gaan halen.

HELENE: Ach, het is hier anders wel kalm... Weinig volk in het hotel?

SIMONE: Inderdaad. Onze mannen zijn ook juist even buiten.

HELENE: Zo...

RECEPTIONIST: *(Komt van boven.)* Bonjour madam! Excusez-moi mon absence! ...

HELENE: Bonjour monsieur. Geeft niet hoor! Ik ben mevrouw Vanderplas.

RECEPTIONIST: *(Geeft folders aan Simone.)* A.u.b. Hierin vinden jullie iets, wat jullie mannen ook plezier zal doen.

HELENE: Zou het mogelijk zijn dat mijn man hier logeert? Gerard Vanderplas. Ik heb n.l. gisteren, van dit hotel een folder in zijn jaszak gevonden!

RECEPTIONIST: Vanderplas zegt u? Ja, er is hier wel een Vanderplas... maar ik weet niet of...

HELENE: Zo een grote, met bril... donker haar...

RECEPTIONIST: Ja, dat zou wel mogelijk zijn dat...

HELENE: Ja, ziet u. Mijn man gaat voor de zaak... heu... we hebben een snackbar, heel dikwijls op weekend voor contracten in verband met de leveringen. Hij zegt wel steeds in welk hotel, maar meestal geef ik daar weinig aandacht aan! Ik heb het zelf zo ontzettend druk!

CLEMENTINE: Heu...snackbar? (*Staat ondertussen met haar schoteltje en kopje te rammelen.*)

HELENE: Maar deze keer dacht ik plots aan de tiende verjaardag van ons huwelijk! En ik dacht hem eens te verrassen! Daarom heb ik het meisje alleen in de zaak gelaten en hier ben ik dan! Dat zal een verrassing zijn!

RECEPTIONIST: Ja... dat denk ik ook...

CLEMENTINE: Ja...ik ook... (*Krijgt het benauwd en valt in de richting van H el ne.*)

HELENE: Mevrouw! Voelt u zich niet goed? Kan ik iets voor u doen? Misschien kunt u beter iets gemakkelijker gaan zitten?

RECEPTIONIST: Moet ik een dokter bellen? (*Volgt discreet het tafereel. Wel met commentaar, via gebaren.*)

CLEMENTINE: Oh, het gaat wel... of misschien heeft u toch gelijk... (*Laat zich door H el ne & Simone naar de zitbank brengen.*)

HELENE: Gaat het al wat beter? Hebt U dat vaker?

CLEMENTINE: Ik... heu... alleen als... 't Is een soort van angstaanval denk ik.

HELENE: Angstaanval? Bent U dan zo van mij geschrokken?

CLEMENTINE: Nee och, het gaat wel weer over. Bedankt voor de aandacht. Mijn naam is Clementine. En dit is Simone, een vriendin van mij. Maar we willen U echt niet verder lastigvallen! (*Geven elkaar de hand.*)

HELENE: Dat is geen last! Ik ben blij dat ik even kan praten. Ik voel me n.l. een beetje zenuwachtig! Mijn man weet nergens van en oh... ik zou zijn gezicht willen zien wanneer hij binnenkomt!

CLEMENTINE & SIMONE: Ja, wij ook!

HELENE: Jullie ook? Kennen jullie mijn man dan?

CLEMENTINE & SIMONE: Ja... NEE... maar...

CLEMENTINE: We kunnen ons de situatie wel voorstellen!

HELENE: Hij is een schat van een man! We hebben wel onze eigen vrijheid, maar dat is een onderlinge overeenkomst! Ik zou geen andere vrouw in zijn nabijheid verdragen! Als ik dat ooit moest ontdekken,

dan zou die vrouw in kwestie haar beste moment nog niet hebben beleefd!

CLEMENTINE: Maar hoe kan U nu weten... Ik bedoel, hoe kan U nu zien of die vrouw iets heeft met uw man of niet?

HELENE: Intuïtie! Feilloos! Ik heb het eens één keer voorgehad! Ik voelde dat aanstonds aan! Ja, jullie zouden het me zo niet aangeven nietwaar, maar ik kan wel te keer gaan! Ze hebben die vrouw toen naar het ziekenhuis afgevoerd: gebroken neus en gekneusde ribben!

CLEMENTINE: Oei!

HELENE: En ik werd nog vrijgesproken ook! Daad uit passie... of zoiets, heeft mijn advocaat toen verdedigd! Nee, ik weet zeker, dat die vrouw niet zal herbeginnen!
Wat is jullie mening daarover?

CLEMENTINE & SIMONE: Heu... ik vind dat u groot gelijk hebt...

HELENE: U zou het toch ook niet prettig vinden, moest een andere vrouw uw man afsnoepen? Of wel soms?

CLEMENTINE & SIMONE: NÉÉ... natuurlijk niet!!

HELENE: Ik heb aanstonds gezien, dat jullie vrouwen zijn uit één stuk, die zich aan zo'n avonturen niet zouden wagen! Maar, waar blijft mijn man nu toch?

GERARD & THEOFIEL: *(Komen terug van buiten. Eerst Theofiel met farde sigaretten onder de arm.)*

THEOFIEL: Straf zeg... sigaretten gaan halen en we waren nog maar pas aan 't rijden en ik zie een hele farde op de achterbank van de auto liggen! Totaal vergeten!

GERARD: D... d... dag schat! Wat een verrassing! Wat doe JIJ hier? Is er iets?

HELENE: Oekelidoe! Had je niet verwacht hé? Ben je dan vergeten dat we 10 jaar getrouwd zijn... uitgerekend vandaag? IK niet! Dus wilde ik je wel eens verrassen!

GERARD: Dat is je gelukt ja!

HELENE: Ik heb vrij genomen en hier ben ik dan! *(Kijkt naar Theofiel, die dicht bij Gerard staat.)* Is dat je vriend?

GERARD: Ja... heu... dokter Van Voren. Ik heb hem hier nader leren kennen... Maar hoe wist jij dat ik hier was?

HELENE: *(Neemt folder.)* In je jaszak!

GERARD: Wat stom! Ik bedoel... dáár had ik hem gestopt! En ik maar zoeken! Wat dom van mij... ha, ha, ha...

HELENE: Kom liefste, geef mij maar de sleutel van je kamer dan kan ik me wat gaan opruisen!

GERARD: Néé! ... Ik bedoel... Ik ga wel met je mee... Dan heu... kan ik vlug even mijn rommel weghalen... Ik weet dat jij zo van netheid houdt!

HELENE: NÉÉ schat, echt niet nodig hoor! Blijf maar bij je vriend! Ik red me wel! Bestel maar een drink ondertussen.
(*Ritst de sleutel uit zijn vestzak en kijkt naar het nummer.*) Kamer twee. (*Verdwijnt naar boven.*)

GERARD: Monsieur. Een dubbele whisky a.u.b.!

THEOFIEL: Geef er mij ook maar één...

SIMONE: (*Tot Clementine.*) Hé... gaat het al wat beter? Kom eens recht zitten!

HELENE: (*Komt met veel lawaai de trap af en heeft dameslingerie in de hand.*) Gerard! Wat heeft dát hier te betekenen? Dit heb ik op je bed... en dát heb ik op de grond in je kamer gevonden!!!

GERARD: (*Helemaal de kluts kwijt. Kijkt naar Clementine.*)

RECEPTIONIST: (*Vlucht naar de keuken.*)

CLEMENTINE: (*Tot Gerard.*) Op UW kamer?

GERARD: (*Tot Clementine.*) UW ondergoed? Hoe komt dat DAAR?

CLEMENTINE: Wel heu...HO, nu weet ik het! (*Tot Theofiel.*) Het kan niet anders schat, of ik heb, bij het verlaten van de badkamer op de gang, mijn ondergoed op het verkeerde bed gelegd.

GERARD: Verkeerde bed? Maar mevrouw! Hoe komt U daarbij!

CLEMENTINE: Ver...verstrooid zeker? En de deur stond open...en ik ben dadelijk naar het ontbijt gegaan.

THEOFIEL: (*Tot Clementine.*) Ach, liefste! Hoe is zoiets nu mogelijk? Nu dan mag je de volgende keer wel wat beter uitkijken hoor! Nu zie je in welke vervelende situatie je meneer Vanderplas kunt brengen! (*Tot Gerard.*) Onze gemeente verontschuldigen hoor!

GERARD: Geeft niet! ... Geeft niet! ... Dat kan iedereen overkomen! (*Tot Clementine.*) Maar wilt u ze dan NU wel op de juiste plaats gaan leggen, mevrouw Van Voren?

CLEMENTINE: Ja... dat zal ik dan... zo dadelijk wel gaan doen...

HELENE: (*Tot Clementine.*) Oh, u bent dus mevrouw Van Voren? Aangenaam! Voelt u zich nu wat beter?

CLEMENTINE: Ik weet niet. Ik heb het gevoel dat er iets boven mijn hoofd hangt.

THEOFIEL: Ja een kater van gisterenavond zeker!

HELENE: *(Tot Gerard)* Och, lieve schat, wat vervelend voor jou, dat IK dat nu juist moest ontdekken. Zo zouden er nog misverstanden ontstaan! Maar Gerard is Zo niet hoor.

THEOFIEL: Daar twijfelen wij geen moment aan!

HELENE: Op hem kan ik 100 % vertrouwen! Het zijn meestal de vrouwen, die hem willen strikken. Maar hij laat zich niet doen. Hij komt me trouwens alles eerlijk vertellen.

CLEMENTINE: Alles eerlijk vertellen?

HELENE: Ja! Zo was er onlangs een vrouw, die zich bijzonder aan hem opdrong, vertelde hij. Ze heette geloof ik ook Clementine, maar dat is natuurlijk toeval.

GERARD: Toeval ja! Liefste, dat interesseert de mensen niet!

HELENE: Hij heeft haar eens duchtig onder handen genomen! Volgens Gerard heeft ze helemaal geen klasse! Een "namaakvrouwkje", noemt hij haar.

CLEMENTINE: Namaak... vrouwkje?

HELENE: Ze kan aan mij niet tippen! Hé schat?

GERARD: Heu nee...

HELENE: Maar ja, Gerard heeft ook zo zijn verplichtingen voor wat het cliënteel betreft.

CLEMENTINE: Verplichtingen?

HELENE: Ons dienstmeisje was me komen vertellen dat hij met Clementine boven... heu... Ik heb hem daar natuurlijk aanstonds over ondervraagd, maar hij heeft me alles kunnen verklaren, nietwaar schat?

GERARD: Ja! Natuurlijk!

HELEN: Ze had hem totaal overrompeld en uit beleefdheid, om die klant niet te verliezen, gaf hij de indruk dat spelletje mee te spelen... tot op zekere hoogte dan.

GERARD: Schat, zoals ik al zei, dat interesseert de mensen toch helemaal niet!

HELENE: Gelukkig heb ik dat mens nog nooit gezien! Ik zou ze anders... *(Maakt een gebaar.)*

CLEMENTINE: *(Grijpt naar haar keel.)*

HELENE: Neem me niet kwalijk hoor! Eigenlijk heb ik me nog niet deftig voorgesteld. Mijn naam is Hélène Lubrano di Scampamorte, anders gezegd; mevrouw Vanderplas.

(Tot Simone.) En u bent geloof ik de vriendin van Mevrouw Van Voren? Maar u zei toch ook dat uw man even buiten was?!

SIMONE: Mijn man? Ja... heu... die...

ARMAND: *(Komt terug binnen, beladen met visgereedschap.)*

CLEMENTINE: Daar... daar... is hij juist!

SIMONE: Ja, dat is mijn man! Dag schat! *(Vliegt naar de deur, omarmd Armand en fluistert hem in het oor)* Help me, zeg dat je mijn man bent! Ik leg het je later wel uit! *(Tot Hélène)* Dat is dan mijn man! heu... Arthur Vogelaere! *(Tot Armand)* Ga nu maar even uw visgerief naar boven brengen hé jongen, dan kunnen we nadien iets drinken! *(Duwt hem de trap op.)*

HELENE: Aardige man! Een beetje verlegen lijkt me, maar sympathiek. Met dat al ben ik nog steeds niet opgefrist!

GERARD: Dan ga ik nu wél met je mee! Anders vind je weer het één en ander!

HELENE &
GERARD: *(Samen naar boven.)*

CLEMENTINE
SIMONE &
THEOFIEL: *(Gaan zuchtend naar de zithoek.)*

CLEMENTINE: Hier zitten we nu. Mijn uitstap om zeep! Mijn vervoer valt in duigen! En wanneer ik hiervoor vanavond niet wegkom, heb ik geen bed om in te slapen!

SIMONE: En ik dan? Wat moet ik tegen die knul met zijn vislijn vertellen, wanneer ik die nog eens tegen het lijf loop?

THEOFIEL: Troost je, die heeft dat zelf niet eens opgemerkt. Maar ter zake. Het is waar. Nu is Clementine de dupe van de historie.

SIMONE: Ja, de sukkel!

THEOFIEL: We moeten een beetje solidair zijn. We konden Gerard en Clementine toch niet aan hun lot overlaten? We zijn toch vrienden geworden nietwaar? En Clementine heeft dat prachtig opgelost.

SIMONE: *(Tot Clementine.)* Ja, nu zit je hier! Wat heb jij eigenlijk aan je man wijsgemaakt?

CLEMENTINE: Ik? Heu... dat ik een paar dagen op cursus ging naar Limburg.

SIMONE: En die snullen, die slikken dat allemaal! *(Tot Theofiel.)* Jij niet hé schat? Theofiel, die maak je niets wijs! Trouwens, daar is zijn vrouw niet slim genoeg voor.

THEOFIEL: Ik heb bewondering voor die vrouwen, die eindelijk hun situatie in de hand durven nemen.

CLEMENTINE: Oh ja?

THEOFIEL: Dat werkt soms als een shocktherapie. En de echtgenoot in kwestie kan het gevoel krijgen dat er meer in zijn vrouw zit dan hij dacht! Dat hij er opnieuw moet voor vechten. Dat heeft een man soms nodig!

CLEMENTINE: Oh...ja?

SIMONE: *(Tot Theofiel.)* Zeg hoe weet jij dat allemaal?

THEOFIEL: Van de praktijk. Heu... van mijn praktijk met de patiënten!

SIMONE: Ja, dat zal wel.

THEOFIEL: Maar om terug te komen op het vorige. Wat gaan we nu doen? Trouwens, vergeet niet dat iedereen nu denkt dat Clementine MIJN vrouw is!

SIMONE: Jullie een koppel! Stel je voor! Om je en kriek te lachen!

THEOFIEL & CLEMENTINE: Oh ja? En waarom niet?

SIMONE: Wel, ik wil maar zeggen... verstandelijk, hé. Theofiel is toch dokter... hij heeft toch een zekere ontwikkeling... klasse!

THEOFIEL: Nu hoor je het eens van een ander nietwaar!

CLEMENTINE: Om de klasse van een ander te kunnen beoordelen, moet je eerst zelf klasse hebben!

SIMONE: Hela zeg!

THEOFIEL: Kom dames, het is nu niet het ogenblik om te kibbelen! Maar kom, stel nu dat we écht getrouwd zouden zijn... Zo van; man en vrouw komen bij toeval in hetzelfde hotelletje terecht!

SIMONE: De idee alleen al!

THEOFIEL: Man denkt zijn vrouw te moeten ontvluchten, door een avontuurtje met een jonge schone... maar komt, door samenloop van omstandigheden, tot de ontdekking dat hij de grootste stommerik van de wereld is!

CLEMENTINE: Theofiel!

THEOFIEL: Hij blijkt nog enorm jaloers te zijn en moet voor zichzelf toegeven dat hij, niettegenstaande alle ruzies en misverstanden, nog steeds verliefd is op haar!

CLEMENTINE: Theofiel!

THEOFIEL: Hij ziet zijn fout in, hoopt op vergeving, maar zit in nesten met de jonge schone, omdat hij niet weet hoe hij haar aan het verstand moet brengen dat...

SIMONE: Fieleke! Kom met je voeten op de grond! We hebben hier een probleem! Weet je nog!

THEOFIEL: Oh, ja, laten we dat eerst maar eens oplossen! Monsieur!

RECEPTIONIST & EVELYNE: *(Komen samen uit de keuken. Hun beider haar overhoop. Hun kleding zit los en de receptionist zit onder de lipstick. Ze zijn ook een beetje dronken.)*

RECEPTIONIST: Meneer verlangt?

THEOFIEL: Heeft u misschien nog een kamer vrij?

RECEPTIONIST: Het spijt me meneer. Het hotel is volzet. Ja, ik zeg maar liever: "Klein en fijn, maar goed om er te zijn!" Ha, ha...

THEOFIEL: Heeft u dan een plooibed? Of zoiets? Dat kan misschien bij ons op de kamer worden bijgezet?

CLEMENTINE & SIMONE: Theofiel! Fieleke!

THEOFIEL: Ja zeg! Hebben jullie misschien een andere oplossing?

RECEPTIONIST: Ja, heb ik!

CLEMENTINE, SIMONE & THEOFIEL: Een oplossing?

RECEPTIONIST: Nee... een plooibed! Alhoewel ik niet zeker ben of het nog in goede staat is. Bovendien moet ik u zeggen dat het niet onze gewoonte is om een bed bij...

THEOFIEL: Maak maar geen verkeerde veronderstellingen. Het gaat hier om een noodgeval. We zullen wel extra betalen.

RECEPTIONIST: Als het zo zit. *(Gaat naar boven.)*

EVELYNE: *(Gaat receptionist achterna.)*

GERARD & HELENE: *(Komen terug van boven.)*

GERARD: Wat dachten jullie van een uitstapje allemaal tesamen? We kunnen dan in het dorp iets drinken en zijn dan terug voor het avondeten.

THEOFIEL, CLEMENTINE & SIMONE: Ja...heu...waarom niet...

CLEMENTINE: We gaan boven onze spullen halen, dan kunnen we meteen nog het een en ander regelen.

THEOFIEL,

CLEMENTINE &
SIMONE: *(Gaan naar boven.)*

HELENE: Ach, liefste, ik ben zo blij dat ik je ben komen verrassen! *(Neemt hem vast.)*

GERARD: Ik... ik... ook schat!

FAM. VAN
GOODERINGEN: *(Komt naar beneden.)*

HELENE: *(Kust Gerard, maar merkt terzijde Armand op.)*

ODETTE: *(Tot Armand.)* Kijk eens naar dat koppel! Dat is hier zeker een besmettelijke ziekte? Vooruit Amandake, loop verder, straks missen we de trein nog. Gelukkig is het station vlakbij. *(Tot Armand.)* En niet vergeten me op te halen straks!

ARMAND: Nee schat!

FAM. VAN
GOODERINGEN: *(Gaan alle drie langs de buitendeur af.)*

HELENE: Zeg, dat was toch Arthur die zopas is buitengegaan? De man van Simone?

GERARD: Arthur? Waar? Ik heb niets gezien!

HELENE: Maar jawel, dat koppel daarjuist!

GERARD: Dat? Dat was Arthur niet.

HELENE: Ik vergis me zelden in mensen!

GERARD: Dat zal dan nu de eerste keer zijn. Arthur? Met een andere vrouw zeker? Dan ken je Simone nog niet, die is verschrikkelijk jaloers.

HELENE: Ik begrijp er niets van, want onder ons gezegd passen die twee toch niet bij elkaar.

GERARD: Dat kan je zo niet zeggen. Die Arthur lijkt mij een prima vent. Wat die niet allemaal weet en kan! Dat weet ik van Simone.

HELENE: En toch zou ik durven zweren...

GERARD: Jij hebt te veel fantasie.

HELENE: Wat heeft ze toch in die man gezien?

GERARD: Een man moet niet altijd knap zijn nietwaar, 't is daar dat het hem zit! *(Duidt op zijn voorhoofd.)*

HELENE: Ja, als ik Simone zo bekijk is het vast en zeker dát waar ze op uit is! *(Wijst naar haar voorhoofd.)* Hoe zouden die twee elkaar hebben leren kennen?

GERARD: Oh, Simone heeft dat verteld. Hij kwam heel toevallig een kamer binnen en zei dacht; "dat is hem nu, die heb ik nodig"!

HELENE: Ik begrijp de jeugd niet meer. Simone kan toch wel heel wat anders krijgen!

GERARD: Smaken verschillen.

THEOFIEL,
CLEMENTINE &
SIMONE: *(Komen naar beneden.)*

HELENE: *(Tot Simone.)* Heb ik het nu goed gezien? Ik geloof dat uw man zopas naar buiten is gegaan met een vrouw en nog iemand?

THEOFIEL: Die? Dat zal zijn TWEELINGBROER geweest zijn, die logeert hier ook toevallig!

HELENE: Een tweelingbroer? Dan lijken ze inderdaad op elkaar als twee druppels water! *(Tot Simone.)* Vergis jij je nooit?

SIMONE: Nee, natuurlijk niet! Arthur is zo heel anders dan zijn broer! Zoveel spontaner, vlotter, charmanter... Enfin een heel ander mens!

HELENE: Eigenaardig hoe een tweeling, innerlijk zo kan verschillen! En gaat Arthur niet mee?

SIMONE: Nee... hij wilde wat rusten.

HELENE: Ik ben toch wel zeker dat, wanneer IK het hem vraag, dat hij niet weigert! *Wil naar boven gaan.)*

SIMONE: *(Trekt Helene terug.)* Nee... echt niet! Bovendien... als Arthur NEE zegt, dan is het NEE. Hij is een man met karakter!

HELENE: Ja... dat kon je zo wel zien!

THEOFIEL: O.K. Hebben we dan alles voor een gezellige wandeling?

RECEPTIONIST
& EVELYNE: *(Komen met plooi bed naar beneden.)*

RECEPTIONIST: *(Tot Theofiel.)* Zou dit U van dienst kunnen zijn meneer?

THEOFIEL: Heu... ik begrijp niet...

RECEPTIONIST: Een plooi bed! U vroeg toch een plooi bed?!

THEOFIEL: Ik... heu...

SIMONE: Natuurlijk, dokter, voor Arthur zijn rug!

THEOFIEL: Oh, juist, ja. Breng het maar naar boven. *(Doet teken; kamer 1)*

RECEPTIONIST

& EVELYNE: *(Gaan terug naar boven.)*

HELENE: Heeft Arthur last van zijn rug? Daar ken ik een hele goede massage voor! Ik zal even naar boven gaan en...

SIMONE: Nee, niet doen! Ik weet zeker dat Arthur dat niet waardeert. Bovendien ben ik heel erg jaloers! Ik zou niet kunnen verdragen dat een andere vrouw...

HELENE: Oh ik begrijp het al. Zo hoor ik het graag. Jong en verliefd. Waar is de tijd? *(Tot Gerard.)* Die Arthur moet zeker verborgen talenten hebben.

GERARD: *(Tot Hélène.)* Zeg schatje dat van die massage dat heb je mij nooit verteld!

HELENE: Oh nee? Nu ja... jij hebt ook nooit last van je rug!

SIMONE: Weet je wat? Bij nader inzien blijf ik toch ook liever hier... Ik zal Arthur wat gezelschap houden!

GERARD: Zoals je wilt. Wij zijn terug voor het diner. Tot straks!

SIMONE: *(Slentert wat rond en gaat dan moedeloos zitten met een tijdschrift.)*

RECEPTIONIST
& EVELYNE: *(Komen terug achter de bar.)*

SIMONE: Monsieur, kan ik nog een koffie bestellen?

RECEPTIONIST: Zeker madame. *(Serveert een koffie.)* S.v.p. madame.

ARMAND: *(Komt van buiten, ziet Simone en gaat naar de bar.)* Monsieur, een dubbele whisky!

RECEPTIONIST: *(Schenkt in.)*

ARMAND: Monsieur! Nog een dubbele en heeft u misschien een sigaret?

RECEPTIONIST: S.v.p. monsieur!

EVELYNE: *(Af. Naar keuken.)*

ARMAND: *(Drinkt zijn glas leeg. Strijkt eens door zijn haar. Doet zijn kraag los, zijn bril af, rolt zijn mouwen op en krijgt hierdoor een "vlotter" opzicht. Steekt nu zijn EERSTE sigaret op.)*

RECEPTIONIST: *(Geeft hem een asbak en doet teken naar de zijkant van de bar.) Daar, in de rokerszone a.u.b.! Volgt nog even de situatie en gaat dan naar de keuken. Af.)*

SIMONE: *(Heeft hem de hele tijd geobserveerd.)*

ARMAND: *(Dooft zijn sigaret en stapt op Simone af.)* Wel, juffrouw, dat spelletje van daarstraks, dat was nog niet zo slecht hoor! Ik zou dat nog wel eens willen spelen!

SIMONE: Meneer, je bent dronken!

ARMAND: Ja... maar dan durf ik het zeggen!

SIMONE: Och, eigenlijk zit ik hier toch maar alleen, de anderen zijn weg. En nu Theofiel de man moet zijn van Clementine... voel ik me toch maar het vijfde wiel aan de wagen...

ARMAND: De man moet zijn van Clementine?

SIMONE: Laat maar, dat kan ik nu niet uitleggen. Sorry voor daarstraks, maar ik zat even in een vervelende situatie en jij hebt die onbewust mee gered! Ik moet je er nog voor bedanken. Mijn naam is Simone. *(Geeft hem een hand.)* Aangenaam!

ARMAND: Het was me een genoegen! Als ik nog eens je man moet zijn, dan moet je het maar zeggen hoor! Wanneer ik iemand een plezier kan doen, graag! Daarbij, wat variatie kan ik hier wel gebruiken!

SIMONE: Vind je het dan niet erg?

ARMAND: Erg? Ik kan wel tegen een grapje hoor! Altijd maar gaan vissen begint me ook de keel uit te hangen.

SIMONE: Oh, dat valt dan mee. Weet je dat we iemand hebben wijsgemaakt, dat je de helft van een tweeling bent en dat de andere helft hier ook logeert?

ARMAND: De helft van een tweeling?

SIMONE: Ja en jij heet Arthur!

ARMAND: Nee nee ik heet Armand!

SIMONE: Nee! Jouw andere helft heet Armand!

ARMAND: Ah, zo...

SIMONE: Maar, je gaat ons toch niet verraden, niet? Het is voor mij van heel groot belang!

ARMAND: *(Knikt nee.)*

SIMONE: Goed zo! Eigenlijk kan ik best wat met je praten, anders verveel ik me toch maar...

ARMAND: Vervelen? Toch niet als IK erbij ben zeker! Ik kan heel plezant zijn hoor met knappe jonge meisjes!

SIMONE: Daar twijfel ik niet aan!

ARMAND: Dat zou je me op het eerste gezicht niet aangeven hé?

SIMONE: Op het eerste gezicht niet, nee!

ARMAND: Zie je wel! Je zou van mij nog kunnen opkijken! Om eerlijk te zijn, ik had al een oogje op je, maar met mijn vrouw erbij... Gelukkig heb jij de eerste stap gezet!

SIMONE: Ola, begrijp me niet verkeerd!

ARMAND: 'k Wist wel dat ik charme had. Vroeger, voor ik getrouwd was, dan wist ik gewoonweg niet wie ik eerst moest kiezen! Met tientallen tegelijk kwamen ze af! En ze mochten gezien zijn! Al mijn vrienden waren jaloers! Uiteindelijk ben ik dan met Odette getrouwd.

SIMONE: De knapste eruit!

ARMAND: Ze was de enige dochter van de rijkste boer in heel Zeveneken en omstreken! En vorig jaar hebben we de hoeve en al de grond geërfd. Dat is nu allemaal villagrond geworden! 95 percelen! Nu zijn we zo rijk, dat we het einde van ons kapitaal niet kennen!

SIMONE: Rijk, zegt u?

ARMAND: Als het aan mij lag, dan kocht ik een sportcar... en een zeiljacht en deed ik een rondreis langsheen de Bahama's. En paardrijden, skiën, tennissen, golfen... *(Doet alle sporttakken na.)* Je gelooft het niet, maar hier van binnen broeit dat allemaal!

SIMONE: Waarom doe je het dan niet?

ARMAND: Odette... die wil dat niet... jammer...

SIMONE: Och meneer, kom eens hier... je hebt teveel gedronken. Ik zal je naar boven brengen! Voorzichtig...

ARMAND: Hela, je moet niets forceren! Alles op zijn tijd! De jeugd van tegenwoordig... Waar zijn de anderen? 't Is niet omdat ik daarstraks je man moest zijn, dat je me nu al mee naar...

SIMONE: Je begrijpt me verkeerd, ik wil je helpen.

ARMAND: *(Begint nu echt dronken te worden.)* Straf sp... spul, dat goedje... Ik kan er niet zo goed meer tegen als vroeger! 'k Zie alles dubbel!

SIMONE: Kom, ik leg je veilig in bed en zo kan ik je de hele situatie van daarstraks nog eens uitleggen...

ARMAND: Vooruit dan, als het daarvoor is...

EVELYNE &
RECEPTIONIST: *(Komen uit de keuken achter de bar.)*

SIMONE &
ARMAND: *(Ondersteunt Armand en gaan samen af naar boven.)*

RECEPTIONIST: Kan jij hier nog volgen?

EVELYNE: Ik doe geen moeite, als ze ons maar met rust laten! (*Kussen elkaar.*)

PAUZE

DERDE BEDRIJF

EVELYNE: (*Achter de bar.*)

THEOFIEL,
GERARD,
CLEMENTINE &
HELENE: (*Komen terug van de wandeling.*)

THEOFIEL: Oef! Het zit in mijn benen! Nu zal een apéritief voor het eten mij goed smaken! Madam... apéritief maison voor het hele gezelschap a.u.b.

EVELYNE: Apéritif maison pour tout le monde? Tout de suite, monsieur!

SIMONE &
ARMAND: (*Komen naar beneden.*)

SIMONE: (*In haar schik met nieuwe verovering.*) Hallo... goede wandeling gehad?

CLEMENTINE: (*Op sombere toon.*) Gaat nogal...

HELENE: En jij? Leuke namiddag?

SIMONE: Nou, om eerlijk te zijn; prima!

THEOFIEL: Zeg... heu... je gaat me toch niet vertellen dat je de hele tijd?

SIMONE: Op mijn kamer was! Jawel! Dat mag toch zeker, met mijn eigen man?

ARMAND: *(Nonchalante houding. Zonder bril!)*

EVELYNE: *(Serveert het apéritief.)*

SIMONE: Doet u er voor ons ook maar een glaasje bij.

HELENE: Zo, meneer Arthur, u bent dus de echtgenoot van mevrouw hier? Aangename kennismaking! Bij nader toezien bent u inderdaad een heel ander type dan uw broer.

ARMAND: Kent u mijn broer dan?

HELENE: Kennen is het woord niet, maar ik zag hem wel met vrouw en kind daarstraks het hotel verlaten.

ARMAND: Oh, juist ja...

HELENE: Jullie lijken wel heel erg op elkaar. Toen ik uw broer zag kon ik geen verschil merken. Maar nu moet ik toegeven dat... Maar ja, daarvoor zijn jullie tweelingen hé! En zijn jullie ook zo verschillend voor wat de karakters betreft?

ARMAND: Heu... om eerlijk te zijn... Ja! Armand is meer, hoe zou ik het zeggen, een stiller type, helemaal in de ban van zijn vrouw. Hij durft zijn mond niet te roeren en droomt alleen maar van zaken die IK wel waarmaak! Hij is een beetje een "sul".

HELENE: Oh, u schijnt hem niet zo te mogen?

ARMAND: Eigenlijk niet, nee. Hij is een zak! Niet tevreden met zichzelf. Hij leeft in een droomwereld. En niettegenstaande hij de geldelijke middelen heeft, kan hij zijn droom niet waarmaken.

GERARD: Ja, je hebt het of je hebt het niet!

ARMAND: Juist. Maar hij heeft een zwak karakter, voeg daarbij een bazige vrouw en je begrijpt al in welke situatie hij verkeert.

HELENE: Waarom helpt u hem niet een beetje? Hij is toch uw broer!

ARMAND: Hij laat zich niet helpen. Hij is bang van zijn vrouw. En soms denk ik dat hij die leidinggevende vrouw nodig heeft. Dat hij daar niet van los WIL! Dat hij dan totaal verloren is. Hij is het zo gewend, denk ik.

THEOFIEL: Dan is het voor hem maar het beste dat hij bij zijn vrouw blijft en zich niet gaat wagen aan avontuurtjes, want de gevolgen!

ARMAND: Ach, ik weet het niet, met vreemden, wanneer zijn vrouw er niet bij is, is hij in ieder geval veel lossier in de omgang! Het leven zit soms raar in elkaar. We leven nu eenmaal in een totaal andere wereld! Ik heb er dan ook liefst zo weinig mogelijk contact mee!

CLEMENTINE: Dat lijkt mij ook het beste!

HELENE: Maar jullie komen toch samen een paar dagen logeren?

ARMAND: Toevallig, hoor, HEEL TOEVALLIG! Ja, ziet u, normaal kom ik niet in dit soort zaken... Maar een vriend van mij, die blijkbaar niet veel gewend is, heeft het me aangeraden. Och, voor een paar dagen kan het geen kwaad.

CLEMENTINE: *(Kijkt naar Gerard.)* Ja, van je vrienden moet je het soms hebben...

ARMAND: Niet dat ik geen andere relaties heb, hoor! Ministers, advocaten, dokters...

HELENE: Oh, allemaal mensen met klasse!

ARMAND: Klasse?

HELENE: Standing.

ARMAND: Oh, juist ja, standing. Dat zou ik geloven. Standing dat die hebben, dat heb je nog nooit meegemaakt. Zoveel standing!

EVELYNE: *(Komt Simone en Armand bedienen en gaat naar keuken.)*

HELENE: En reizen, doen jullie dat ook?

ARMAND: En of wij reizen! Mijn vrouw en ik *(kijkt naar Simone)* hebben n.l. zopas een weekje Bahama's achter de rug! Een rondvaart met mijn eigen zeiljacht. Prachtig! En mooie vrouwen! Ik moest ze wegslaan als vliegen van de siroop!

GERARD: Van de zeilboot!

ARMAND: Nee, nee, van de siroop, euh... van MIJ natuurlijk. En voor de verandering zijn we een paar dagen naar hier gekomen. *(Zucht.)* Wat moet een mens anders doen met al zijn geld?

SIMONE: Ja... dat is soms een probleem...

ARMAND: Men kan toch niet altijd gaan zeiljachten... of autoracen... of paardrijden... of skiën... of tennissen... of golfen...

AMANDA: *(Komt binnen "gestormd".)* Oh, dag pa!

ARMAND: *(Tot Amanda.)* Wat doe JIJ hier?

AMANDA: Hoe? Jullie komen begroeten natuurlijk!

ARMAND: En weet ons ma... heu... je moeder dat?

AMANDA: Ons ma? Nee natuurlijk niet! Nadat ze mij bij het station had achtergelaten is ze toch naar het centrum gaan winkelen.

ARMAND: Ja, dat kan wel. Daar weet ik niets van.

AMANDA: Hoe...jij weet dat niet?

ARMAND: Maar nee! Zeg maar hoe ben jij dan zo vlug terug hier?

AMANDA: Met de Porsche van Brigitte. Prachtig karretje 220 km/h langs de autobaan! 'k Ben wel een paar keer geflitst, maar ik heb een goede vriend bij de rijkswacht, de Willy!

ARMAND: *(Tot de anderen.)* Heu... dat is Amanda, mijn dochter!

AMANDA: *(Knikt naar iedereen. Tot Armand.)* Zeg pa, lang kan ik niet blijven hoor, want Pierre en Alain wachten wat verderop in een café. En ik heb Alex beloofd niet te lang weg te blijven, want die zorgt voor het eten! Zeg pa, DIE kan koken! Heel anders dan de keuken van ons ma, hoor!

ARMAND: Ja?

AMANDA: Filip ging mijn schoolwerk ondertussen maken. En straks geef ik thuis een knalfuif om iedereen te bedanken.

ARMAND: Ja... ja...

AMANDA: Maar daarover niks zeggen aan ons ma! *(Kijkt naar Simone.)* Zeg, jij zit hier in zo'n knap gezelschap? Snoeper!

ARMAND: *(Stelt de anderen voor.)* Meneer en mevrouw Vanderplas en meneer en mevrouw Van Voren. Simone.

AMANDA: Aangenaam! *(Tot Armand.)* Maar nu moet ik echt gaan! Wanneer komt ons ma terug?

ARMAND: Uw ma? Heu... uw moeder? Dat weet ik niet.

AMANDA: Dan rijd ik nu aanstonds door naar huis! Doe ze de groetjes! De mazzel!

HELENE: *(Tot Armand.)* Heb jij een dochter?

ARMAND: Ja... maar... niet met Simone hoor!

HELENE: Ze zei: Ons ma! Logeert de moeder van uw dochter dan ook hier in het hotel?

ARMAND: Ja... dat zit zo in elkaar... Dat is mijn ex-vrouw, ziet u. Ze is met mijn tweelingbroer getrouwd! Hij was er al lang op verliefd en... wie zoekt die vindt en de volhouder wint!

HELENE: Oh, zit dat zo! Dan zal ze niet veel verschil gemerkt hebben! Ha, ha...

GERARD: Nee, ha, ha, dat moet wel een zeer eigenaardig gevoel geven... zo "twee keer met dezelfde man en toch weer heel anders"...

ARMAND: Dat zal je dan eens aan haar moeten vragen!

HELENE: *(Tot Armand en Simone.)* Waar hebben jullie elkaar voor het eerst ontmoet? Dat vind ik altijd zo'n spannende vraag!

SIMONE: Wij? Heu... Arthur kwam als het ware mijn leven binnengevallen.

ARMAND: Ja! Ik was getrouwd voordat ik het zelf wist!

SIMONE: Mijn vriendin Clementine heeft me daar een aardig handje bij geholpen.

HELENE: Zo! Dat kan van de omstandigheden afhangen nietwaar! Een mens weet van tevoren nooit voor welke situatie hij kan komen te staan!

(Op dat ogenblik komt Odette terug binnen.)

ODETTE: Maar daar zal hij niet goed van zijn, mij daar zo laten schilderen! Ik had nog zagezegd mij op te halen.

ARMAND: *(Duikt tegen de vloer en zoekt zijn "contactlenzen", terwijl hij zich achter het bankstel voor Odette schuilhoudt.)*

HELENE: Wat nu? *(Tot Armand.)* Wat gebeurt er?

ARMAND: Heu, mijn contactlenzen... trap er a.u.b. niet op!

SIMONE: *(Springt naar Odette)* Mevrouw, ik zag zopas uw dochter de deur uitgaan. Zij is U denkkelijk gaan afhalen. Zij kan beslist nog niet ver zijn. Als ik U was, zou ik even gaan kijken... *(Duwt Odette terug naar buiten.)*

HELENE: *(Tot Armand.)* Ik had niet gezien dat U contactlenzen draagt!

ARMAND: Ja, ziet U, mijn broer draagt een bril, maar dat vind ik niet zo modern en zodoende... Willen jullie me dan nu verontschuldigen. Ik ga boven een nieuw paar lenzen halen, want zo zie ik maar niks! *(Naar boven. Af.)*

HELENE: Een lieve man die Arthur! Eerlijk gezegd had ik er daarstraks een heel ander gedacht van!

GERARD: *(Roept Evelyne.)* Juffrouw!

EVELYNE: *(Komt uit de keuken.)*

GERARD: Doe de glaasjes nog eens vol a.u.b.!

EVELYNE: Zeker meneer. *(Komt de glazen halen en maakt de bestelling in orde achter de bar.)*

HELENE: *(Tot Simone.)* Zijn jullie allang getrouwd?

SIMONE: Getrouwd? Ik, heu...

THEOFIEL: Nog maar pas, ze zijn nog in de wittebroodsweken.

HELENE: Oh, hoe romantisch! *(Tot Gerard.)* Hoor je dat schat? Waar is de tijd dat wij op huwelijksweekend gingen...

GERARD: Ja, met je moeder erbij!

HELENE: Gerard, je kon haar dat toch echt niet kwalijk nemen dat ze ook eens een uitstapje wou! Ze zat altijd alleen en kon geen autorijden. Dat was toch een enige gelegenheid voor haar.

GERARD: Dat geloof ik, ze had al ingepakt voordat WIJ wisten waar we naartoe zouden gaan! En bekijks dat we hadden onderweg! Heel de auto versierd... een sliert blikjes er achteraan... een groot spandoek "Just Married"... en dan je moeder op de achterbank!

HELENE: Kom schat, je moet dat kunnen verstaan.

GERARD: *(Tot de anderen.)* En 's avonds, we lagen zo een kwartier in bed, komt ze kloppen: "Héla, mannen, jullie zijn vergeten het licht uit te doen! Ik zie het onder jullie deur!"

THEOFIEL: Ja, zo waren die mensen van vroeger, die bespaarden op alles en nog wat!

EVELYNE: *(Komt serveren en gaat af naar keuken.)*

GERARD: En 's nachts, rond een uur of vier, stond ze daar weer:" Gerard, Gerard, wil je a.u.b. voor mij mijn medicamenten eens uit de auto gaan halen... ik heb hartkloppingen en ben ze gisteravond vergeten te nemen... En ik naar buiten! 't Vroor min 5 graden!

HELENE: Schatje, je moet dat allemaal zo niet opnemen, ze bedoelde het toch goed! 's Morgens bracht ze wel het ontbijt op bed.

GERARD: Ja, om halfzeven! Ze had er speciaal de keuken voor gealarmeerd en het heeft me nog een goeie cent gekost ook! Bovendien had ze haar eigen dienblad ook bij en dan maar vragen stellen: "Hebben jullie goed geslapen?" En met zo'n lachje rond haar mond, dat boekdelen sprak!

CLEMENTINE: De ene schoonmoeder is de andere niet, we kunnen er beter eens om lachen!

HELENE: Zo zie je maar! Ik denk dat ik me voor het diner nog wat ga opmaken. Kom jij ook liefste? *(Gaat naar boven.)*

GERARD: Ja... ik kom... *(Tot Clementine.)* Het spijt me dat het zo moest uitdraaien. Dat kon ik echt niet voorzien... *(Gaat naar boven.)*

SIMONE: Nou... zo erg vind IK het niet hoor! In tegendeel... uiterst spannend!

ARMAND: *(Komt in zijn "oude gedaante", beladen met visgereedschap, de trap af en verdwijnt zo onopvallend mogelijk naar buiten. Draagt WEL een schepnet, maar GEEN vislijn!)*

THEOFIEL: *(Merkt Armand op.)* Die heeft nog iets af te handelen zo te zien...

CLEMENTINE: Ik had mij het weekend totaal anders voorgesteld... Maar ik denk... wanneer een man en een vrouw elk hun eigen weekend willen beleven, en ze komen dan door omstandigheden samen, dat die twee dan bij elkaar horen en niemand anders! (*Kijkt naar Theofiel.*)

SIMONE: Heu, wie bedoel je daarmee?

CLEMENTINE: Gerard en H el ne natuurlijk, wie zou ik anders bedoelen? Dan is dat geen toeval, dan speelt de voorzienigheid ook een rol. Trouwens, een relatie die al zolang standhoudt, kan toch niet zomaar stuk. (*Kijkt naar Theofiel.*)

THEOFIEL: Nee, dat denk ik ook. Er blijft toch wel iets over om opnieuw te beginnen! (*Kijkt dromerig naar Clementine, die ook verliefd terugkijkt.*)

SIMONE: Ja, dat is dan wel vervelend voor jou, je vriend zo zien afpakken. Door zijn eigen vrouw nog wel! Troost je, je vindt nog wel een andere.

CLEMENTINE: Denk maar niet, dat ik daarachter op zoek ben. Je bent nog jong, Simone, je praat over liefde als over versleten kleding. Maar Zo is het niet!

SIMONE: Oeioei, mevrouw gaat moraliseren...

THEOFIEL: (*Tot Simone.*) Maar, om terug over daarstraks te praten... om eerlijk te zijn... Ik waardeer wel dat je tegenover H el ne het spelletje meespeelt, om ons allemaal te helpen, maar er zijn grenzen h ! Ik zou bijna denken dat jij die knul interessant vindt!

SIMONE: Zou wel eens kunnen... Hij heeft heel veel geld en geld opent alle deuren!

THEOFIEL: Die, die man is getrouwd!

SIMONE: En jij dan?

THEOFIEL: Zo bedoelde ik het niet!

SIMONE: Hoe dan wel? En daarbij jij bent mijn vader niet h ! Ik doe tenslotte nog altijd wat ik wil.

CLEMENTINE: Dat vind ik ook. Laat dat kind toch haar gang gaan. Of ben je misschien jaloers?

THEOFIEL: Jaloers? Ik? Nee natuurlijk niet, ik ben daar wel gerust in!

CLEMENTINE: Eindelijk hoor ik wijze mannenpraat! Ik begon eerlijk gezegd te twifelen dat zoiets nog bestond.

THEOFIEL: Omstandigheden, ik zeg het nog eens, kunnen een mens domme dingen laten doen.

CLEMENTINE: Nooit te oud om te leren!

SIMONE: Indien je mij iets te verwijten hebt, vergeet dan niet dat het Clementine haar idee was.

THEOFIEL: Ze heeft gedaan om goed te doen.

SIMONE: Ik vind dat jij nogal veel partij trekt voor Clementine! Of ben je soms vergeten dat WIJ hier samen naartoe kwamen?

THEOFIEL: Nee, natuurlijk niet. Och, laten we niet vitten. Het zijn de zenuwen denk ik. Een mens maakt hier ook van alles mee.

CLEMENTINE: Ja en mooie liedjes duren niet lang. Ik heb trouwens begrepen dat Hélène en Gerard niet langer hier blijven.

THEOFIEL: Niet getreurd! Sinds Hélène hier binnenkwam is de sfeer toch totaal veranderd!

CLEMENTINE: Ja, zij is werkelijk de enige van heel het gezelschap die nergens last van heeft!

SIMONE: Nee! Met haar intuïtie! Feilloos! *(Tot Clementine.)* Gelukkig maar voor jou!

ODETTE & ARMAND: *(Komen van buiten. Armand heeft forellen in zijn hand.)*

ODETTE: Plezant hé, me zo laten wachten!

ARMAND: Ik was tijdens het vissen helemaal de tijd vergeten!

ODETTE: En waar is Amanda nu? Die mevrouw zei dat zij hier geweest is?

ARMAND: Je hebt ze toch zelf naar het station gebracht? Die mevrouw zal zich wel vergist hebben.

ODETTE: En dat allemaal voor die visvangst. Heb je trouwens al iets gevangen?

ARMAND: *(Toont zijn forellen aan Clementine en kijkt ondertussen naar Simone.)* DAT WEL SCHAT!

THEOFIEL: *(Tot Armand.)* Veel gevangen zie ik?

ARMAND: Ja, heu, forel...

ODETTE: Vangen, dat is één van mijn man zijn specialiteiten! Ik heb nog nooit anders geweten of hij kwam met iets naar huis. Op een keer, met ZO een zeepaling! Maar hoe dat die in de vijver van het park was terechtgekomen, dat heb ik nooit goed begrepen...

ARMAND: Nee, ik ook niet!

ODETTE: Zeg, ik zal die vis eerst naar boven brengen. Je kan er toch hier niet mee aan tafel blijven zitten. Die blijft wel goed tot morgen, dan kunnen we hem mee naar huis nemen. Ik zal hem ondertussen in de

lavabo leggen. Straks denken ze nog dat wij ons eigen eten hebben meegebracht... *(Gaat met forellen naar boven.)*

- RECEPTIONIST: *(Komt van buiten.)* Het spijt ons, mevrouw, meneer, vanavond stond er forel op het menu, maar ik begrijp er niets van... We hebben hier achter een verse forellenkwekerij en denkkelijk zijn er vorige nacht dieven aan het werk geweest!
- ARMAND: Dieven? 't Is toch niet waar zeker? Hoe durven ze! Wel, ik ga ze nog liever zelf vangen dan er te stelen! Er zijn geen eerlijke vissers meer.
- RECEPTIONIST: En het spijt ons ten zeerste, maar nu wij het menu moeten wijzigen, wordt het avondeten iets later opgediend. Hiervoor onze verontschuldiging a.u.b. *(Gaat af naar boven.)*
- THEOFIEL: Daar hebben wij alle begrip voor! *(Tot Armand.)* Dat vissen is zeker ook een specialiteit?
- ARMAND: Ja, ja je moet dat kunnen, hé. Vandaag ging het super gemakkelijk!
- THEOFIEL: Wat ik wel heel eigenaardig vind... doe jij dat altijd zo zonder vislijn?
- ARMAND: Zonder vislijn? Die heb ik zeker vergeten bij het water. Wat een geluk dat jij dat zegt! Maar om eerlijk te zijn, de forellen zwommen zo in het net.
- THEOFIEL: Daar kunnen we best nog een borreltje op drinken! Een mens voelt er zich wat sterker door. Mademoiselle!
- CLEMENTINE: Zeg wel, dat je dat soms kan gebruiken!
- EVELYNE: *(Komt uit keuken en gaat naar het gezelschap.)* Messieurs? Dames?
- THEOFIEL: Brengt U nog maar een glaasje apéritief maison voor ons, want naar het schijnt hebben we nog een beetje tijd voor het avondeten.
- EVELYNE: Zeker meneer.
- ODETTE: *(Komt terug van boven en gaat aan tafel zitten.)*
- ODETTE: *(Tot Armand.)* Kom maar hier zitten. *(Trekt hem mee naar een tafeltje.)* Ze liggen in de lavabo en zwemmen dat ze doen! Ik zal straks wat brood mee naar boven nemen. Die beestjes zullen wel honger hebben! 't Is trouwens etenstijd.
- EVELYNE: *(Komt tot bij Odette en Armand.)* Voor jullie ook een apéritiefje?
- ODETTE: Nee, nee, voor ons tweemaal water a.u.b.

GERARD &

HELENE: *(Komen van boven en zetten hun koffers aan de réception. Ze komen bij de anderen en begroeten ook het drietal Van Gooderingen. Gerard loopt een beetje stram).*

HELENE: *(Tot Gerard en doelend op Armand.)* Lijkt inderdaad sprekend op zijn broer!

ODETTE: *(Tot Armand.)* Wat zegt die mevrouw?

ARMAND: Dat ik uitstekend op haar broer gelijk!

ODETTE: Oh!

HELENE: *(Tot Odette)* Zeker eigenaardig mevrouw, zo met een tweeling getrouwd te zijn?

ODETTE: Ik? Heu... wat bedoel je?

ARMAND: *(Tot Odette.)* Een Tweeling! *(Nu fluisterend.)* Mijn sterrenbeeld! Een tweeling!

ODETTE: Oh, ja... natuurlijk mevrouw! Met twee tegelijk zou je zo kunnen zeggen nietwaar?

HELENE: *(Lacht en gaat terug naar Gerard.)*

ODETTE: *(Tot Armand.)* Hoe weet die mevrouw dat van je sterrenbeeld, die tweeling?

ARMAND: Heu... die kan dat zien! Ik heb gehoord dat ze een astrologe is!

ODETTE: Oh!

THEOFIEL: *(Tot Hélène en Gerard.)* Drinken jullie nog iets met ons?

GERARD: Nee, dank je voor ons niet meer! Wij hebben zopas besloten afscheid van jullie te nemen... Ja, zie je, Hélène wil nog een trip via Luxemburg maken en onder ons tweetjes een lekker forelleke te gaan eten! Persoonlijk had ik nog graag gebleven, maar... *(Kijkt naar Clementine.)* Ik moet jullie nog bedanken voor het gezelschap. Hopelijk zien we elkaar nog terug?

HELENE: Ja, kijk hier is een naamkaartje. Bel eens op en dan nodig ik jullie uit op een dineetje met kaarslicht. We hebben ook een buitenverblijf en dan kunnen we met z'n allen dit verblijf nog eens overdoen! Als Arthur wil natuurlijk!

THEOFIEL: Het spijt ons beste vriend, maar we kunnen jullie niet tegenhouden! En Luxemburg is de moeite, dat moet je zeker meenemen! We zien elkaar nog wel bij een latere gelegenheid! Nog een gezellige trip en een prettige avond verder!

HELENE: *(Tot Simone.)* Vergeet vooral niet de groeten over te maken aan Arthur! Zo een lieve man! En zo sympathiek!

SIMONE: Zal ik doen! Hij is een echte schat!

ARMAND: *(Draait zich om bij deze woorden en fleurt op.)*

ODETTE: Armand! Wil je eens beleefd zijn? Zo loeren naar de mensen! Wat moeten ze wel denken? Dat we over hen aan het praten zijn?

GERARD: Zo, tot ziens dan?

HELENE: Hopelijk tot een volgende keer!

HELENE: *(Tot de familie Van Gooderingen.)* Tot ziens, mevrouw, mijnheer!

ODETTE: Goedenavond en ik zou je broer wel eens willen ontmoeten!

HELENE: Mijn broer? Ik heb helemaal geen broer!

ODETTE: Oh, heu, ik dacht... *(Tot Armand.)* Weet die nog wel wat ze vertelt?

HELENE: *(Trekt haar schouders op en maakt een bedenkelijk gebaar in de richting van Odette.)*

EVELYNE: *(Serveert tweemaal water bij Odette en Armand en apéritief bij de anderen.)*

ARMAND: *(Kijkt jaloers naar apéritief.)*

ODETTE: Juffrouw, kan ik de kaart voor het avondeten eens inkijken a.u.b.?

EVELYNE: Die zijn hiernaast in het restaurant madame. De tafels zijn n.l. reeds gedekt voor het avondeten. Ik zal er meteen een brengen.

ODETTE: Oh, want ik rammel van de honger!

EVELYNE: S.v.p.?

ODETTE: "Ramelez"! *(Maakt een schuddend gebaar.)* Van de honger!

EVELYNE: Oh. *(Haalt de kaart en legt ze bij Odette op tafel. Gaat terug naar receptie.)*

GERARD & HELENE: *(Betalen ondertussen aan de receptie.)* Nog een gezellige avond allemaal! Dááág...

GERARD & HELENE: *(Beiden af naar buiten.)*

ALLEN: Tot ziens!

CLEMENTINE: Oh, ik voel me een beetje duizelig... Ik krijg het weerom zo benauwd!

SIMONE: Gaat het niet mevrouw?

EVELYNE: *(Komt met natte doek en een glas water.)*

SIMONE: *(Tot Clementine.)* Mevrouw! *(Nu tot Theofiel.)* Zeker weer zo een angstaanval. Maar doe dan toch iets! Ben je nu dokter of niet ?

THEOFIEL: Doen? Ik? Heu... WAT?

SIMONE: Weet ik veel! Zie je dan niet dat ze ademnood heeft! Ze dreigt te stikken!

THEOFIEL: Oh, heu... zo'n vaart zal het wel niet lopen zeker?

SIMONE: Help haar dan toch! Voor mijn part doe je mond-op-mond beademing! Als ze maar terug bijkomt!

THEOFIEL: Mond-op-mond? Ik? Heu... *(Buigt zich over Clementine en begint heel technisch mond-op-mond beademing te doen. Clementine komt spoedig bij. Het wordt nu een "liefdesomarming".)*

SIMONE: Theofiel! Wat doe je? Doe jij altijd ZO mond-op-mond beademing?

THEOFIEL: Ja, of was je dat al vergeten?

SIMONE: Zeg, het is nu niet het ogenblik voor grappen hé!

THEOFIEL: *(Tot Clementine.)* Kom, ik breng je naar boven!

EVELYNE: *(Komt helpen.)*

THEOFIEL
CLEMENTINE
& EVELYNE: *(Samen naar boven.)*

ODETTE: *(Heeft alles gevolgd. Tot Armand.)* Dat mens mankeert zeker één of andere ziekte! Ik vond altijd al dat ze zo bleek zag! En ze liep er altijd zo sip bij, die kon nooit eens lachen! *(Tot Simone.)* Juffrouw, of mevrouw, er is toch niets ernstigs met die andere mevrouw? Kunnen we misschien helpen? Ik heb wel eens een cursus E.H.B.O. gevolgd!

SIMONE: Dat is erg vriendelijk van u mevrouw, maar ik denk het niet. Trouwens die meneer, die bij haar is, is dokter. Die zal wel weten wat er moet gebeuren.

ODETTE: Ze zag altijd al zo bleek nietwaar? Zou ze misschien in verwachting zijn? Mijn moeder heeft dat ook meegemaakt! 46 jaar was ze toen! Ze was al 5 maanden ver en niemand wist het! Zijzelf ook niet. De dokter zei dat ze in de MENU-pauze was. Tot ik werd geboren. Ze schrokken zich allemaal een bult!

SIMONE: Dat kan ik me voorstellen.

ODETTE: Waarmee ik wil zeggen, dat je de dag van vandaag over niets meer moet verwonderd zijn.

SIMONE: Wees gerust! Zo erg zal het wel niet zijn.

ODETTE: *(Tot Armand.)* En wie zou die "Arthur" zijn, waarover ik altijd hoor praten? Zou er dan nog iemand in het hotel logeren?

ARMAND: 'k Zou het niet weten!

ODETTE: Zeg, wanneer mogen we nu aan tafel?

ARMAND: Toen jij boven was heeft de réceptionist gezegd dat het eten wat later zal worden opgediend.

ODETTE: Wat een service in dit hotel!

ARMAND: Ja, er zal het één of het ander zijn tussen gekomen, dat kan altijd gebeuren.

ODETTE: Een mens zou hier zo mager worden als een graat! Eens kijken wat we vanavond op het menu krijgen. Haha Forel! Ik hoop nu maar dat ze hem goed klaarmaken, zodat ik deze keer tenminste iets op mijn bord zie liggen!

EVELYNE: *(Komt terug van boven.)*

SIMONE: *(Tot Evelyne.)* Gaat het al wat beter met die mevrouw?

EVELYNE: Wees gerust. Het komt allemaal wel in orde!

ODETTE: Juffrouw, blijft die forel nog lang weg?

EVELYNE: Sorry mevrouw, maar deze avond staat er iets anders op het menu. Onze forellen zijn n.l. verdwenen! *(Gaat naar keuken.)*

ODETTE: Verdwenen? Hopelijk zien ze die van ons niet in de lavabo liggen! Ze zouden nog durven denken, dat wij die gestolen hebben!

THEOFIEL & CLEMENTINE: *(Komen van boven tot voor Simone.)*

THEOFIEL: Lieve Simone, we moeten je iets bekennen. Dit is mijn ECHTE vrouw, Clementine. We hebben elkaar teruggevonden. Jammer voor jou dat het zo moest aflopen, maar gelukkig voor ons.

SIMONE: Nee maar zeg! 't Is nu niet het ogenblik voor grapjes hé! Je weet dat ik daar niet tegen kan, daar ben ik veel te gevoelig voor! Maar... heu...'t is waar! Jij hebt mij bedrogen! Jij... Jij...! Oh...

THEOFIEL: Kom, je moet het me vergeven. Ik heb het niet zo bedoeld. Ik had problemen en jij scheen de oplossing... de remedie...

SIMONE: Remedie? Meneer heeft ook nog beroepsmisvorming! Alsof ik een pilletje ben voor alle kwalen! Dan hoop ik voor jou dokter dat dit pilletje een hele vieze nasmaak heeft!

THEOFIEL: En ik moet je nog iets bekennen: dokter ben ik al evenmin. Dat was maar om indruk op je te maken, maar... dat is nu voorbij.

SIMONE: Geen dokter? Nou ja, dan was het helemaal tijdverlies. Hoe kon ik toch zo stom zijn!

THEOFIEL: Van mijn kant was het geen tijdverlies Simone. Integendeel! IK heb er veel uit geleerd en ik ben een ander mens geworden en zie de

dingen nu veel klaarder. Ik ben stom geweest, maar dan zeker voordat ik je kende. Ik had al wat ik wou, maar zag het niet! (*Geeft Clementine een zoen.*)

SIMONE: Maar... maar...

THEOFIEL: Ik hoop dat je me kunt vergeven, Simone. Ik heb dat alles niet bewust gewild. Het is me overvallen en...

SIMONE: Maar...oh! Mannen hé! Eerst willen ze een nieuwe auto, om daarna te ontdekken dat hun "oud wrak" nog zo slecht niet was.

CLEMENTINE: "Oud wrak"?

THEOFIEL: Denk maar niet dat ik je voor de gek hield! Het streelde mijn ijdelheid met jou te kunnen pronken. Maar "liefde"? Later, wanneer je ouder bent, zal je dat misschien begrijpen... Het ga je goed!

SIMONE: (*Neemt haar papieren zakdoekje en snikt lichtjes.*)

THEOFIEL: Kom Clementine, liefste, want we hebben nog zoveel bij te praten! Ik hoop dat je me kunt vergeven!

THEOFIEL &
CLEMENTINE: (*Beiden naar boven.*)

ODETTE: Nu begrijp ik er niets meer van! Zouden wij soms niet modern genoeg zijn? Die verwisselen hier van vrouw, zoals van kleren. Dan blijf ik maar liever ouderwets. Daar zou jij nu toch niet aan denken nietwaar Armand?

ARMAND: Ik? Nee, natuurlijk niet!

ODETTE: Wij hebben het goed samen. Ik vind dat modern gedoe maar niks. Daar komt alleen maar miserie van. Het gras is altijd groener op een ander!

ARMAND: Ja schat.

ODETTE: (*Niest lang.*) Ochgottekens toch! Ik heb precies iets opgedaan. En ik heb hier juist geen zakdoek bij. Armand, jij ook niet?

SIMONE: (*Tot Odette.*) Hier, mevrouw, kan ik misschien helpen? (*Reikt een papieren zakdoekje aan.*)

ODETTE: Dat is vriendelijk, bedankt! Oh nu ben ik al geholpen. Armand, ga jij op de kamer ondertussen eens een zakdoek halen en breng een pilletje mee tegen astma.

ARMAND: (*Staat op en gaat naar boven.*)

ODETTE: Wat zie ik juffrouw? Tranen?

SIMONE: Ach, laat maar, niets bijzonders...

ODETTE: Kan ik misschien op een of andere manier behulpzaam zijn?

SIMONE: Nee, dank je, dat moet ik zelf oplossen.

ODETTE: Ik begrijp het al... hartproblemen! Troost U, daar heeft ieder van ons het zijne van!

SIMONE: Ieder van ons, zegt u?

ODETTE: Maar ja. Neem nu Armand bijvoorbeeld.

SIMONE: Armand?

ODETTE: Mijn man. Overigens een beste man hoor! Volgzaam, behulpzaam, braaf, onderdanig, al wat je maar wil. Maar soms zou ik eens willen dat hij eens wat meer... stof deed opwaaien!

SIMONE: Ik begrijp niet...

ODETTE: Welja! Zelf eens een initiatief nam. Zelf eens iets regelde. Zelf eens de leiding nam. Alles komt op mij neer! Ik wilde dat hij eens wat meer "aanhalig" was, begrijp je? Want dat mis ik zo.

SIMONE: Ja maar, zo'n mannen kunnen met andere vrouwen soms heel erg veranderen!

ODETTE: Zeg... bedoel je daar iets mee? Daarbij... zo'n mannen veranderen niet! Het is een TWEELING! Zelfs die astrologe kon dat zien!

SIMONE: Astrologe?

ODETTE: Wel, die mevrouw, die daarstraks is weggegaan!

SIMONE: Was dat een astrologe?

ODETTE: Ja... Ik vraag me af, of die ook kon zien dat ik een stier ben. Wat ben jij eigenlijk?

SIMONE: Ik? Een maagd!

ODETTE: Dat zou ik nu zo op het eerste gezicht niet gedacht hebben!

SIMONE: *(Weent nog een beetje.)*

ODETTE: Kom, droog je traantjes maar! De soep wordt nooit zo warm opgediend als ze wordt gegeten! Zo erg zal het wel niet zijn! Neem nu Armand. Je kan een mens toch niet veranderen en ik zou hem voor geen geld van de wereld willen missen!

SIMONE: Ach, je kan geen enkele man betrouwen en wanneer ze de kans krijgen doen ze het allemaal!

ODETTE: Mannen! Je moet ze mij niet leren kennen! Ze zijn maar op één zaak op uit!

SIMONE: Ja, dat weet ik ook wel, maar...

ODETTE: Geld! Armand wist ook, dat ik de enige erfgename was van heel rijke boeren. We weten gewoonweg niet wat we allemaal met dat geld moeten doen!

SIMONE: Ik zou dat wel weten!

ODETTE: Van SPEKTAKULEREN hebben wij geen verstand! En al die luxe dat zegt ons zo weinig. En eten... je kan toch niet méér eten dan je binnenkrijgt nietwaar? Armand zegt wel eens: "De liefde van de man gaat door de maag... "

SIMONE: Ja maar, de meeste mannen houden het tegenwoordig liever bij een "snackske" of een "Quick" en dan nog liefst in wegwerpverpakking!

ODETTE: En reizen, dat doen wij ook niet graag. Deze paar dagen zijn voor mij al het maximum!

SIMONE: Dat begrijp ik niet... Als ik geld had, was ik nooit meer thuis!

ODETTE: Geld? Dat zegt me niet veel... Armand zegt wel eens: "Waarom kopen we niet een zeiljacht en maken daarmee een rondreis naar de Bahama's..." Maar ja, hij kan nog maar net autorijden! Meer dan 60 per uur gaat hij niet. 'k Zie hem nu niet precies op een zeiljacht staan.

SIMONE: Waarom niet?

ODETTE: Dat is niets voor hem! Hij wil ook wel eens naar autoraces, maar al die gevaarlijke sporten... je bent dood, voordat je het weet!

SIMONE: Doodgaan... dat is niet erg... maar niet léven!

ODETTE: Dat versta ik niet!

SIMONE: Oh, laat maar...

ODETTE: Amanda, mijn dochter zegt ook wel eens: "Mama, waarom ga je niet eens paardrijden... of skiën... of tennissen... of golfen..." Maar och, dat is allemaal niks voor ons! Tussen al die "madammekens". Ik zie mezelf nu niet met een tennisrokje aan!

SIMONE: NÉÉ... ik ook niet!

ODETTE: Wat zeg je?

SIMONE: Ik tennis OOK niet!

ODETTE: We zullen onze zoon maar laten profiteren. Wij hebben ons leven tenslotte al voor een groot deel achter de rug! En dan verander je toch niet meer!

ARMAND: *(Komt van boven met een pilletje voor Odette.)*

RECEPTIONIST: *Komt achter hem aan en gaat naar de bar.)*

ODETTE: *(Neemt het pilletje aan.)* Maar Armand, dat zijn de pillen voor mijn zweetvoeten. Als ik jou eens iets laat doen hé. Ik zal ze zelf wel gaan halen. *(Tegen Simone)* Mannen nietwaar!

SIMONE: *(Wacht tot Odette uit het zicht is.)* Arthur! Liefste! Eindelijk alleen! Weet je wat, laten we er vandoor gaan!

RECEPTIONIST: *(Volgt discreet het gesprek.)*

ARMAND: Ik? Met jou?

SIMONE: Jij hebt toch geld genoeg. Het spreekt vanzelf dat jij een totale metamorfose moet ondergaan! Want zoals je er nu bijloopt kan ik je niet aan mijn vrienden vertonen!

ARMAND: Zeg! Wat mankeert er aan mij?

SIMONE: Heu, niets maar alles is op te lossen! Ik kies je nieuwe kleding, die jij uiteraard betaalt. Een ander kapsel: blond, alles eraf vanachter en een kuifje rechtop. Dat is nu "in"! Die bril kan je ook vergeten. Dat worden contactlenzen! Dat vind je niet erg?

ARMAND: Ik? Nee... nee...

SIMONE: En verder een prachtige auto. "Le grand chic"! Ik zie me al bij mijn kennissen! Jij hoeft natuurlijk je mond niet open te doen... want aan je taal moet ook nog geschaafd worden. En spreek jij Frans?

ARMAND: Un petit peu...

SIMONE: Oh, heu... nou ja, dat geeft niet, dan ga je om te beginnen op cursus bij een vriend van mij: Jean-Pol! Een héél knappe man. Vlot... sympathiek... intelligent! Hij heeft maar één nadeel... hij heeft geen geld! Maar daar kan jij wel een mouw aan passen niet?

ARMAND: Ik? Waarom niet!

SIMONE: En reizen gaan we ook doen! De hele wereld rond! Jean-Pol kan ook mee. Heu... voor de gezelligheid, want met zijn tweetjes is dat te saai! Oh, liefste, ik voel het al, het komt allemaal in orde.

ARMAND: Zou je denken?

SIMONE: Die stomme hobby van jou, dat vissen, vergeet dat ook maar. We kopen een zeiljacht en dan kan je "beaucoup plus chic" gaan vissen. En een villa moeten we natuurlijk ook, met personeel, want je begrijpt, wie zo rijk getrouwd is, doet niets meer zelf. Maar, wat sta ik hier mijn tijd te verpraten! Ik ga vlug inpakken. Haast je dan ook een beetje! *(Loopt naar boven.)*

ARMAND: *(Laat een diepe zucht en schudt af en toe met zijn hoofd heel overtuigend "neen".)*

EVELYNE: *(Komt terug achter de bar.)*

RECEPTIONIST: *(Fluistert in haar oor over hetgeen hij zojuist heeft gehoord en gezien. Volgen nu samen verder de situatie.)*

ODETTE: *(Komt terug van boven. Ziet er nu veel vrouwelijker uit)* Zo, ik voel me al beter. Zou het eten al klaar zijn?

SIMONE: *(Komt zingend de trap af)*

ARMAND: *(Hooft Simone, grijpt plots Odette vast en kust haar)*

ODETTE: Oh... Ar...Ar...Armand! Wat krijgen we nu?

ARMAND: Wel... zomaar he. Eigenlijk ben jij nog niet van de kwaadste.

SIMONE: *(Staat beneden bij receptie en heeft alles gezien. Tot receptionist.)* Heu... monsieur, de rekening a.u.b.!

ODETTE: Als je dat maar eens wat meer besepte! Jij moet het tenminste op een ander niet gaan zoeken! Je hebt thuis al wat je wilt! Al dat aanhouden van tegenwoordig... Ik zeg maar steeds: "Beter één vogel in de hand, dan tien in het land!"

ARMAND: 'k Weet niet... 'k weet niet...

ODETTE: De mensen moesten tegen elkaar wat eerlijker zijn! "Het leven is een schouwtoneel, ieder krijgt zijn rol, maar speelt soms wat te veel!"

ARMAND: *(Geeft haar lachend nog een kus.)*

SIMONE: *(Betaalt.)* Dat is voor de service.

RECEPTIONIST & EVELYNE: Merci mademoiselle! Goede reis nog! *(Samen naar keuken af.)*

AMANDA: *(Komt van buiten)* Hallo, dag pa, dag ma. 'k Ben al terug. Dan moesten jullie mij niet komen ophalen.

ODETTE: Amanda, kindje hoe kom jij hier?

AMANDA: Met de Porsche van Brigitte. Prima karretje! 220 Km/h en ik moest me natuurlijk inhouden wegens de snelheidsbeperking! Zeg ma. Ik ben hier vanmiddag al geweest, maar heb je in het dorp niet gevonden.

ODETTE: Dan had die juffrouw toch gelijk!

AMANDA: En wilde de vis een beetje bijten pa?

ARMAND: Bijten was het woord niet, maar ik heb toch een goede vangst gedaan.

SIMONE: *(Komt bij de familie Vangoederingsen.)* Heu, mevrouw, meneer, ik wilde jullie tot weerziens zeggen. Ik moet onverwacht vertrekken.

AMANDA: *(Tot Simone).* Ben jij niet dat meisje, die vanmiddag met onze pa aan 't praten was?

ODETTE: Met onze pa aan 't praten?

ARMAND: Bijlange niet! Ze stond toevallig naast mij!

AMANDA: Nee ik weet zeker, toen ik hier vanmiddag was, heb ik haar gezien! Pa heeft ons nog aan elkaar voorgesteld. Ik ben jammer genoeg haar naam vergeten! *(Tot Simone)* Maar, ik vond je wel een hele toffe!

ODETTE: *(Tot Armand.)* Ik wist helemaal niet dat jij die juffrouw kende?

ARMAND: Ik kén die juffrouw ook helemaal niet! Ik stond juist op het punt te gaan vissen, toen de heren van het gezelschap me daar wat vragen over stelden... Juist op dat ogenblik kwam ons Amanda binnen...

AMANDA: Gaan vissen pa? Nu begrijp ik dat je een goede vangst hebt gedaan!

ODETTE: Ja... forellen, ze liggen nog in de lavabo!

SIMONE: Mijn naam is Simone Carpentier, aangenaam.

AMANDA: Amanda Vangooderingen.

SIMONE: Jammer, maar ik sta op het punt een taxi te bellen, euh.. om naar het station te rijden, ik moet er onverwacht vandoor.

AMANDA: Een taxi? Dat meen je niet! Heb je al eens met een splinternieuwe Porsche gereden? Er staat er hier ééntje voor de deur!! Als je wil, kan je meerijden!

SIMONE: Porsche? Bezit jij een Porsche? DE auto van mijn dromen!

AMANDA: Van mijn dromen? Nee... van mijn vriendin Brigitte.

SIMONE: Zo'n aanbod sla ik niet af!

ODETTE: En ik die dacht, dat jij getrouwd was met de dokter!

SIMONE: Nee... verloofd... misschien een beetje... Ach, met oudere mannen is het altijd hetzelfde! Die kunnen niet eens meepraten over mode of over 'Tien om te zien'! Bovendien was hij nog getrouwd en is er met zijn eigen echtgenote vandoor!

ODETTE: Je moet maar durven! Doe wel en zie niet om, zal hij gedacht hebben... Maar zo'n mannen weten meestal niet wat ze achterlaten!

AMANDA: *(Tot Simone.)* Kom, dan zijn we er mee weg, anders mis je de trein nog en ik laat de bende niet graag wachten! Pa, ma, het was weeral een kort bezoekje...Tot thuis dan! *(Geeft beiden een kus.)*

ARMAND: *(Loert naar Simone.)*

ODETTE: Armand! *(Tot Amanda.)* Goed, maar wees voorzichtig! Was alles thuis in orde?

AMANDA: Ja ma, maak je maar geen zorgen! Tot straks!

SIMONE: Tot ziens hoop ik!

AMANDA &
SIMONE: *(Beiden af.)*

ARMAND: Ach, ze zijn jong, laat ze maar doen. Ze heeft er nu toch een nieuwe vriendin bij nietwaar? Misschien zal ze die later wel eens mee naar huis brengen!

ODETTE: Alé, ja...Misschien leer je haar dan ook eens kennen. Ik heb er daarstraks even mee gepraat en eigenlijk valt ze wel mee! Heel wat anders dan die Brigitte van Jeanneke! Ze zullen toch niet verloren rijden zeker?

ARMAND: Bijlange niet! In zo'n Porsche daar staat immers zo'n...hoe noemen ze dat ook weer...zo'n kleine tv, met een landkaart erop...een gsm...of zoiets!

ODETTE: Oh...ik wist niet dat jij daar zo goed van op de hoogte was! Maar...heb ik dat daarjuist goed gehoord? Zijn daar ook jongens bij?

ARMAND: En dan? Daar zal immers niets gebeuren! Amanda, die is nog zo onschuldig! Die weet zelfs nog niet hoe ze het moet doen! Maar IK weet dat nu wel ondertussen! Ik heb dat hier veel gezien! *(Geeft Odette een zoen.)*

RECEPTIONIST
& EVELYNE: *(Komen zoenend terug achter de bar.)*

ARMAND &
ODETTE: *(Kijken in de richting van het zoenend koppel.)*

ARMAND: Kijk maar! Zo simpel is dat! *(Geeft Odette een zoen.)*

EINDE